

GİRİŞ

Bütün bir sol harekete genç insanların damgasını vurduğu bir dönem yaşadık. Tarihsel bir dönemdi bu. 1960-71 yıllarının Dünyanın ve Türkiye'nin değişen koşullarında ortaya çıkıp, demokratik muhalefetin en sonunda yükselen bir öğrenci gençlik hareketi ve ardından sancılı bir doğumla yokolan Dev- Genç. İnatçı, fırtınalı, zor mücadele yılları gelip geçtiğinde, bir avuç ~~insan~~ genç aydının oligarşiyle karşı karşıya kaldığı bir öfkeli atılımla sona eren kısa bir dönem...

Sınıfsal bölünmenin gerçek boyutlarına vardığı, herkesin açık sınıf tavrını aldığı, dostun düşmanın iyice ortaya çıktığı yenilgi yılları.. Hemen her fraksiyonun, grup ya da grupçunun ezildiği, yenildiği ve yenilginin her hareketi temelinden sorstığı bir dönemden yeni çıktık.

"Felsefi idealizmin", "davayı inkarın", "ihanetin", "kendini inkarın" henüz hafızalardan silinmediği bu dönem neydi? Ülkemizde Marksizmin günahları sevapları neydi ki, bu dönem yaşandı?

Evet genel bir yılgınlık ortamının devam ettiği, bölünmelerin amip- leştiği, aydınların dar grup çıkarılarının ve hayallerinin Üniversitenin kalın duvarları arasında yarıştığı bir ortamda; acaba Lenin'in söylediği anlamda "..son derece yararlı bir tarih diyalektiği dersi veren," bu dönem gerçekten bize "iyi bir okul" olmuş mudur?

Bu yakın geçmişten gerekli tarihsel dersi çıkaracak mıyız, bu dönemi layık olduğu tarihsel süreç içindeki yerine koyacak mıyız?

Ya da, tarihsel sürece karşı çıkarak, onu anlayamadan, burnumuzun doğrultusunda, kafamızdaki idealizmin egemen olmasıyla, yok olup gidecek miyiz? Başka bir deyişle "yeni eski tüfekler mi" olacağız, yoksa gerçek hareketin birer neferi mi?

Bugün Marksizm bu dönüm noktasında : Yakın geçmişin tarihsel gelişim çizgisinin iyi kavranılmasında ve bu genel çizginin geliştirilmesinde yatıyor. Yani gelişen yönün iyi saptanmasında ve bu gelişen yönün yeni dönemin yeni görevleri içerisinde daha da geliştirilmesine bağlı.

Artık geçmişin inkarı, ya da geçmişe tapınma çıkar yol değil. Günahlarıyla sevaplarıyla bir daha geri gelmemek üzere bir tarihsel dönem kapandı. Fakat bu geçmişin bağrında yeşeren ve içinde yeni ilişki ve ilişkilerini de barındıran yeni bir tarihsel dönem başladı.

İçinde yaşadığımız, bizim başlıca geçmişimiz, etimiz-kemiğimiz olan bu dönem neydi? Bu sorunun çözümü ve bundan çıkaracağımız dersler, bugünkü durumun yolunu açıp, geleceğe ışık tutacak, tutarlı ve sağlıklı adımlar atmamızı sağlayacaktır.

YAKIN GEÇMİŞİMİZİ NASIL KAVRAMALIYIZ ?

1) Kısaca uzak geçmiş ve Marksizmin gelişimi:

Lenin bizim gibi ülkelerde Marksizmin gelişimini şöyle yorumluyor: "Ekonomik ilişkilerin geri olduğu ya da gelişmelerinin geri kaldığı ülkelerde sürekli olarak ; marksizmin sadece belirli noktalarının yeni dünya görüşünün belirli yerlerini ve tek tek sloganlarını özümlemiş olan, bu rjuva dünya görüşünün ve geleneklerinin tümünü ve burjuva demokratik görüşleri, kısmen tasfiye etmekten yoksun olan işçi sınıfı hareketi destekçilerinin ortaya çıkmasına yol açar." (Revizyonizm Uz.s. 74-75)

Evet 1920'lerde (Kurtuluş Savaşı koşullarında) yurt dışında örgütlenip, Türkiye de kısa bir süre legal olarak ortaya çıkan Marksizm, 1960'lara dek illegal olarak faaliyet gösteriyor. Ülkemizde kapitalizmin çarpık gelişimi; proletaryanın nicel zayıflığı, küçük üretimin yaygın olması, Emperyalizmin her türlü etkisi ve Kemalist Burjuvazinin ref ormizmi vb. gibi nedenlerle "bütünlüklü bir dünya görüşü olarak gelişemiyen bu "gizli Marksizm" teori ve pratiği ile revizyonist ve sağ bir çizgi izliyor. Marksizmi ülkenin somut tarihsel koşullarına canlı bir biçimde uygulamak yerine, özünde revizyonizm olan Sovyet Devrim şaplunculugu, kopyacılık ağır basıyor

Aydınlar seviyesinde sınıf hareketinden kopuk ve ayrı geliyor ve bir türlü sınıfa ulaşamıyor. Pasifizmin batığında, kendini dışarda temsil- le, Komintern kuyrukçuluğu(!) ve raporlar yazmakla sürdürüyor başlıca faaliyetini.

"Marksizmi sadece belirli noktalarını, yeni dünya görüşünün belâr li yerlerini ve tek tek sloganlarını özümlemiş" olan zamanın "marksist liderlerinin" şaplonculuk anlayışı, onları sonunda Kemalist Burjuvazi- nin kuyruğuna takıyor. ~~Burjuvazinin reformist de bunda etkili oluyor~~ Burjuvazinin bir oyuncuğu ha line gelen "illegal Marksizm" yoğun pro- vakasyonlar, periyodik tevkiflerle sürüp gidiyor.

Çünkü onların kopyacılığı, kısa zamanda Sovyet Devrim koşulları- nın Türkiyede mevcut olmadığını anlamalarına ve ardan da" - ülkede madem ki Sovyet Devrim koşulları yok, o halde Türkiye de Devrimin de şartları yok" sonucuna götürüyor. (Bak: Şefik Hüsnü) Böylece ülkede sınıflararası ilişki ve gelişmelerin marksist bir yorumunun yapıla- maması, proletaryanın nicel zayıflığı, müttefikler sorununun yanlış değerlendirilmesine ve proletaryanın sağındaki güçlere umut bağlama anlayışının egemen olmasına neden oluyor. Ve hemen teori ve pratiğin- de yansıyan bu anlayış, burjuvaziye umut bağlama, ondan devrim bek- leme ve onun kuyruğuna takılma oluyor. Lenin'in deyişyle "Burjuva dünya görüşünün ve geleneklerinin tümünü ve burjuva demokratik görüş- leri" kısmende olsa tasfiye edemeyen, O'na kendini tümüyle kaptıran "bir burjuva sosyalizmi" anlayışı gelişiyor. Özellikle Kemalist burju- vazinin reformizmi de bunda etkili oluyor. Zira " Burjuva taktiklerini nin çizdiği zikzaklar işçi hareketinde revizyonizmi güçlendirir.." (ag e,s,79)

Sonuçta, kendi sağındaki güçlerden devrim bekleme anlayışı ve proletarya hareketine güvenmeme, onun özgücünü ve kurmayını yaratma- ma ihanetine götürüyor. Üstelik bir kısım aydınlarında tekeline , hergün legale çıkma umutları ile 1960'lara dek sürüp gidiyor.

2) 1960'dan Sonra Marksizmin Gelişimi :

1960'lardan itibaren Dünyanın ve Türkiyenin değişen koşullarında (Kapitalizmin hızlı gelişimi, emperyalist ilişkilerin yeni biçimi vb) yeni bir tarihsel dönem başlar. Sınırlı bu rjuva demokratik hak ve öz gürlüklerin anayasa ile garantiye alındığı; işçi sınıfına görev hakkı- nın tanındığı, yazı, söz ve örgütlenme özgürlüğünün asgari olarak kullanılmaya başlandığı ; her sınıf ve tabakanın kendi ideolojisini legal planda oluşturmaya çalıştığı bir ortamda, 40 yıllık revizyonizm- de hemen yeni biçimlere bürünür. Dönemin rehabetinde hızla burjuva ve küçük burjuva sosyalist akımları gelişirken, revizyonizmin yeni biçi- mi de "icazetli marksizm" olarak boy gösterir.

Burjuvazi artık bir ölçüde müsaade etmiştir. Onun tanıdığı sınırları aşmadan, onun demokratik görüşleri içerisinde sosyalizmi sürdü- relim anlayışı (geçmişten gelen bir hastalık, kuyrukçuluğun yeni biçimi) egemen olur.

Çekingen, ürkek adımlarla, "göğüsleme manevraları" ve " legali- te için mücadele" yöntemleriyle anayasal sınırlar içinde faaliyet başlar. Anayasacı demokratlarla birlikte burjuva sosyalizmi kurulur. Eski tüfekler de(ağızdan dolma ve bir atımlık) ateş almaya başlar. Ayrıca işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin örgütlenmesiyle yeni bir küçük burjuva sosyalist partisi(TİP) kurulur.

Böylece 40 yıllık illegal marksizm legale çıkar. Ve ülkemizde legal merksizm dönemi başlar. (Tüm revizyonist ve reformist ilişki ve pislikleriyle) Fakat, legal marksizm, kısa zamanda 40 yıllık gizli marsizmin" revizyonizmininde su yüzüne çıkmasını ve onun deşifre olma- sını sağlar. Çünkü marksizm ~~ilk~~ ilk kez kitle önüne çıkmakta, ilk kez açık marksizm tartışmaları(salonlarda bile olsa) başlamaktadır.

Doğal gelişimiyle de önce toplumun en aydın kesimlerine ulaşır. Ama, kitâlelerin önce öğrencisi sonra da öğretmeni olamaz. Önce öğretmeni olmaya çalışır. Kitlelerin kendisinden gelen ekonomik demokratik hareketleri karşısında da ona tapınır. Ve legal dönemin bu marksizmi ile işçi sınıfı hareketi birbirinden ayrı ve birbirinden kopuk gelişmesini daha açık biçimde sürdürür.

Fakat burjuvazi ilk kez elinin altından birşelerin kaydığının farkındadır. Döneme uygun yeni reformist yöntemler ve pasifikasyon taktikleri uygular. Sonuçta öylesine bir kavram kargaşası, öylesine bir soyut marksizm tartışmaları sürer ki, gerçek toz-duman içinde kaybolur, gider. Burjuva ve küçük burjuva aydınlarının hayallerinin yarıştığı salonlarda düzene karşı olan her tepkinin, her davranışın adı sosyalizm olur. Burjuva demokratik görüşler kılıktan kılığa girerek sosyalizme kırk ad ve biçim verilir. "Salon Sosyalizmi" olarak ortaya çıkan bu "sosyalizmlere" "İşveç Sosyalizmi", İsrail Sosyalizmi", "Nasır Sosyalizmi", "Türkiye Özgü Sosyalizm" vb. adlar verilir.

Gene de marksizmin bu ortamda ayakları üzerine basmaya çabaladığını görüyoruz z. Çünkü, bu tarihsel dönem öylesine yoğun sınıfsal bölünmeler ve "son tahlilde" siyasal kümelenmelerin ilişki, çelişki ve çatışmalarını yaratacak ki, artık ülkemizde "sınıfsal bölünmenin eski ve ilkel eldeğmemişliğinden" sözdilemeyecek hale gelecek ve siyasal mücadeleler keskin biçimlere bürünecektir.

Revizyonizmin etkinliğinde de olsa, sosyalist düşüncenin bilimselliği, hayatın gerçeklerine uygunluğu, ekonomik ve sosyal gelişmenin etkisiyle, gelişecek, güçlenecek ve bütün bir toplumumuzu temelinden sarsacaktır. İlk üniversite gençliği ve aydınlar da, daha sonra da emekçi yığınlar da yankısını bu lacaktır. ~~(Burada Marksizmin özellikle öğrenci gençlikte yayılması, taraftar bu lması, toplumun en dinamik ve duyarlı kesimi olarak öğrenci gençlikçe benimsenmesiyle, marksizmin imdadına öğrenci gençlik yetişti diyebiliriz...)~~

3) Legal Marksizmin (Revizyonizmin) İlk Ayrılığı :

Evet legal marksizm döneminde sosyalizm ve işçi sınıfı hareketi herbiri kendi yolunda, dönemin yeni ilişki ve çelişkileri içinde gelişmeye başlayınca, artık her ikisinde anlaşılır olmaya başlar.

1920'lerde kavranılamayan Demokratik Devrim esprisine (Mao kavrayıp Çinde devrim yapar) ilk kez el yordamıyla yaklaşılmaya çalışılır. Fakat bu da hemen ikinci bir şaplunculugu geliştirir. 40 yıldır Svyet Devrim şaplunculugunu benimseyen bir eski tüfek (MB) son barutunu Çin Devrimi üzerine kullanır. O yıllardır arayıp da buladığı, fakat artık kendisi için sınıf olma yolu nda hızla gelişen proletaryayı hala göremiyen, küçümseyen, ona ihanetinin acısını içinde duymayan bu eski tüfek, anayasacı demokratlarla balayındayken köylülüğün önemini ilk kez görür gibidir. Böylece 1966 lerde TİP içinde legal marksizmin ilk ayrılığı soyut slogan savaşıyla başlar..

MDD ve SD olarak ortaya çıkan bu ayrılık o zaman uluslararası sosyalist hareket içindeki ~~ayrılığa da uygun düşüyordu~~ bugün iyice cepheleşmiş bula nan Sovyet-Ç in ayrılığına uygun düşüyordu. Lenin bu konuda şöyle diyor :

"Revizyonizmin bu zorunluluğu modern toplumdaki sınıfsal kökenler tarafından belirlenmiştir. Revizyonizm uluslararası bir fenomendir.. temelde ulusal şartlar ve tarihi faktörlerin ortaya çıkardığı büyük değişkenliklerin sonucu ortaya çıkmış, ve sözü geçen ülkelerin mevcut şartları doğrultusunda yer almışlardır.." (Rev. Üz.s.67-68)

Böylece ortaya çıkan MDD öylesine bir devrim anlayışı yarattı ki, Marksizm belki hiçbir tarihte öylesine doğma olarak savunulmamıştır. Yaratıcılarının küçük burjuva dünya görüşleri, MDD yi kısa zamanda Burjuva Demokratik Devrim (BDD) ye dönüştürdü. Önce Çin keşfedildi. Sonra Türkiye rahatlıkla Ç ine benzetildi. MDD ne istiyorsa herşey yaratıldı. 40 yıllık kopyacılık, retencilik anlayışı, dünyanın ikinci büyük & ve Sovyet devriminden farklı bir yolla devrim yapan ülkenin örnek alınması onun kopya edilmesi şak bu "marksist" anlayış için gerçekten kolaydı ve olağandı.

İlerde göreceğimiz gibi tümüyle bile olmasa Küba Devriminin keşfi de (bir dönem Güney Amerika'da ve) bir ölçüde de olsa aynı eğilimleri doğuracaktır. Çünkü Marksizm henüz ülkemizde doğma olarak anlaşılıyor, ~~bu~~ "eylem klavuzu olarak, ülkenin somut tarihsel koşullarına canlı bir biçimde uygu lanması" temel ilkesi kavranılamıyordu. Gerçi bunların lafı edilmiyor değildi. Sık sık ediliyordu elbet. Ama, "tarihsel yer ve zaman" koşulları içinde, "modern toplumun" yeni ilişki ve gelişmeleri "revizyonizmin ülkemizde sınıfsal kökenler tarafından "belirlenmişti.

İşte tam bu ortamda; revizyonizm "toz-duman" içinde tam istem ilerlerken, marksizm gelişmesini "taze ve yeni Güçlerde" bulur ve emekleyerek kendi yolunu açmaya çalışır. Bu yeni ve taze güç Türkiye gençliğinin en aydın kesimi olan öğrenci gençliktir. Genel gençlik kitlesinin en aydın aydınlarında en duyarlı kesimi olarak, "toplumdaki sınıf çıkarlarının ve siyasal kümelenmelerinin gelişmesini en bilinçlice, en kararlıca ve en kusursuzca yansıttıkları ve belirttikleri için" toplumdaki siyasal huzursuzlukların ve çalkantıların bir belirtisi olarak demokratik muhalefetin en solu nda Dev-Genç hareketi olarak yükselir.

DEV-GENÇ 'İN DOĞUŞU VE GELİŞİMİ :

1) Kısaca Tarihi Gelişimi :

Gençliğin örgütlenmesi ve örgütü FKF tam bu sırada (ne yazık ki daha sonra kendi başına yıktığı) bir küçük burjuva sosyalist hareketinin partisi (TİP) tarafından oluşturuldu.

TİP hareketi tarafından öğrenci gençliğin örgütlenmesi olarak kurulup yönlendirilmeye çalışılan FKF kısa zamanda partinin denetiminden kurtulacak, bağımsız örgüt durumuna gelecektir.

Kısaca bunu n iki nedeni vardır :

Birincisi, kitlelerin gelişen ekonomik-demokratik hareketleri (özellikle işçi sınıfının) ancak öğrenci gençliği etkileyecektir. Partinin bu hareketlere karşı aktif tavır alması, gençliğin aydın niteliğinden ve kişiliğinden gelen aktif tavıra yönelişi. Partinin gençlik konusundaki yanlış tutumu vb..

İkincisi, Partinin giderek gerçek yüzünün ortaya çıkışı. Düzen partisi olmaya yönelişi vb.. Gençliğin sosyalizmi kavramaya başlaması..

Sonuçta doğan gelişimiyle, FKF nin gençlik arasında güçlenmesiyle de birlikte, bağımsız tavır almasını gerektiriyordu. Hızla bağımsızlaşmaya yöneldi.

Fakat bu öyle kolay olmaz. FKF de belli bir çekişmeyle başlar. İlk parti içinde başlayan (1966) MDD ayrılığı FKF de yansır. En yoğun mücadele de burada sürer. FKF tabanı büyük çoğunluğuyla MDD yanında tavır alır. Bunda gençlik liderlerinin, ya da tabanın ideolojik tavrından çok bir çizgiye pratik tavır alışın ifadesidir. İdeolojik seviyenin muazzam düşüklüğü, pratik tavrıları, özellikle aktif tavrıları ön plana çıkarır (Bugünde bu tavır ağır basmaktadır. ~~En~~ Nedeni gençlik hareketinin niteliğinden gelmektedir.) Üstelik parti çizgisi iyice deşifre olmuştur. Pratiğiye buna her geçen gün açığa vurmakta ve gençliğin gerisinde kalmaktadır. Öte yandan MDD nin daha aktif (silahlı mücadele, halk savaşı vb) ifade etmesi bir stratejik görüşü ifade etmesi, bir eski tüfeğe olan saygısı, gençliğin karakterinden gelen eğilimlerinin etkisi, vb.. etkili olur.

Çünkü gençlik marksizmle henüz temas halinde. Klasikler çok ağır ve dengesiz yayınlanmaktadır. Teori dil bilen entellektüellerin tekelindedir. Düzen karşı yazılan herşey sosyalizm sayılıyor ve okunuyor. Öyle ki, bir günlük gazete (Akşam) merkez gibi iş yapıyor. Parti ise, parti edebiyatı ile hiç ilgilenmiyor. Solda özellikle radikal ve burjuva demokratik grupların yayınları ve ideolojileri hakim. Ama herşeye rağmen öğrenci gençlik hareketi ve FKF gelişiyor. Gençliğin artık siyasal grupların şemsiyelerinden kurtulmağa çalıştığı görülebiliyor.

1968 ilk boykotlar ve işgaller. Öğrenci gençliğin ilk kez akademik ve ekonomik sorunlarını gündeme getirişi ve sahip çıkışı. Düzene karşı tepki heline geliyor ve politikleşiyor. Sosyalist gençlerin

gençlik hareketlerinin en önünde yer alışı, yönlendirmesi ve genel gençlik kitlesinin büyük kısmının kazanılmasını sağlıyor. Ve gençlik kitlesini küçükliyiabilen tam bir kitle örgütüne doğru gelişim başlıyor.

Giderek çatışmaların şiddetlenmesi, gençlik hareketlerinin yoğunlaşmasını doğurur. Sınıf hareketlerinin yükselişi bundan önce etkileyen gençliğin anti-faşist, Anti-emperyalist hareketlerinin yoğunlaşmasını ve sosyalist gençlerin bu mücadelenin biricik gücü ve Dev-Genç'te biricik örgütü olmaya yönelir.

Dev-Genç öğrenci gençliğin biricik kitlevi örgütü: Daha çok kitleyi kucaklıyabilmesi için PKF nin Dev-Genç olarak adının değiştirilmesine neden olur. Bu ara ekonomik krizin iyice derinleşmesiyle kitlelerin ekonomik demokratik hareketleri alabildiğine gelişir. Gelişen ve giderek genişleyen kitle hareketlerine bilinçli ifadeler vermek için hiçbir örgütün yokluğu doğal olarak Dev-Genç i ön plana çıkarır. Dev-Genç öğrenci gençliğin tümünü yönlendirmeye çalışırken ve ancak kitle örgütünün sınırlarını da zorlayarak yaparken , kendini sınıf hareketlerinin koyduğuna zorunlu takılışı başlar.

Zaten işçi sınıf hareketi sendikaların ekonomizminin batağındadır. Diğer halk sınıf ve tabakaların kendiliğindenci hareketleri de diğer demokratik kitle örgütlerinin hakimiyetindedir. Hızla demokratik kitle örgütleri gelişir, güçlenir. Fakat henemen hepside merkezi bir organizasyonun yokluğunun acısını çeker. Her demokratik kitle örgütü bu boşluğu kendi alanında doldurmaya çalışır, kendini abartır, kendini aşan emyemlere girer. Dev-Genç ise bunların içinde en büyüğü, en aktifi, kitleleri en fazla kucaklıyanı. Burada elbet suç demokratik kitle örgütlerinin değil, çünkü başka alternatifi yok. Olması gereken bütün bu hareketlere bilinçli ifadeler verecek, kitle örgütlerini doğru biçimde yönlendirecek bir merkezi organizasyonun (Parti) yokluğu ve kendini bu merkeze bağliıyabilecek ileri unsurların dağılıklığı.

Evet bu ortamda Dev-Genç kendiliğinden gelen işçi-köylü hareketlerinin kuyruğuna zorunlu olarak takılır. Taşrada hergün bir örgüt kurulur. Kendini Dev-Genç e bağlar. Şehirlerde Dev-Genç üyeleri işçi Birlikleri vb. kurarlar. Dev-Genç üyeleri buralarda çalışırlar. Patlıyan her hareketi katılırlar.

Gençlik toplantıları artık parti toplantılarını andırırçasına devrim meselelerini tartışır. Her grup ya da fraksiyon gençliğe kafa-kol numaları çeker, gençliğin içinde gruplaşmalar çoğalır. İlkesiz birlikler doğar. MDD tartışmaları yoğunlaşır. Bu arada Güney Amerika menşeli yayınların etkisiyle Küba Devrimi tartışmaları başlar. Guevara, Castro efsane olarak gençliği oldukça etkiler. Küba gerçeği kavranamaz. Kopyacılık eğilimleri hızlanır. Küba koşullarında silahlı aksiyonla gerçekleşen Küba Devrimi (diğer devrimlerden son derece farklı yolla olması) ve Güney A merika gerillacığı gençlikte yankısını bulur. Soyut bir halk savaşı ve silahlı mücadele anlayışının (Devrim anlayışı olarak) giderek gençliğin bir bölümünde eğilim kazanması, bu eğilimin, Guevara Mao gerillasının eklektik bir sentezi ya da tam bir kopyası olarak gelişir. Artık bir kısım gençler gençlik hareketinde militanlaşırken, gençlik hareketi dar gelmeye başlar, kafalarında aydın niteliğinden ve kıtık kişiliğinden gelen itkilerle de yeni bir eylem biçiminin emriyon halinde, bilinçsiz gelişimi gözlenebiliyor.

Öte yandan Sovyet Devrim anlayışına karşı ortaya çıkan MDD içindeki ayrışmalar da gelişir. En azından üç-dört grup var MDD ci. Ama herkes başka şey anlıyor, yorumluyor. Ama aslında MDD cileri ikiye ayırmak mümkün. Bir yanda gerçekten devrim yapmaya kararlı unsurlar, öte yanda oryantal dansözlüğe hevesli unsurlar. MDD içindeki tartışmalar zaten geçmişe bir tepki ve onun zıddı olarak doğmaya başlayan devrim yapmaya kararlı unsurlarla , hergün yeni bir strateji, hergün yeni taktik değiştirip, en keskin şeyleri söyleyip, en pasif tavır alan devrim gevezelerinin arasında geçer.

Böylece , bugünkü Maoculuğun birinci biçimi Amerikadan ithal edilerek PDA ortaya çıkar. Giderek Çin Devrimini ve Maoculuğu daha çok (!) keşfederek türkiyede revizyonizmin yeni bir biçimi olur. Gruplaşmalar ve ayrışmalar hızlanır. Yeni grup, grupçuklar ortaya çıkar. Okul, bölge,

şehir şöveciliğine varanadek gruplaşmalar ve ayrışmalar gençlik hareketinde kendini gösterir. Buna en önemli etken, gelişen sınıf mücadelesi ve ona tapınmaya hazır yüzlerce sosyalist genç aydın. Onları sınıf hareketiyle bütünleştirecek ne bir aygıtın, ne de bir liderin bulunmasıdır. — arka sayfada ek paragraf — *

V e herkesin bulunduğu bir Dev- Genç. Legal demokratik kitle örgütünüteliliği ile oligarşinin boy hedefi. İktidarların korkulu rüyası oluyor. İktidarları yıpratıyor, düzeni sarsıyor. Üstüne oynanan oyunları göğüsleyecek ne gücü ne de yapısı var. Üniversiteler. Gençliğin kalesi olarak her şehirde yükseliyor. Devrimin kaleleleri gibi(!) yükselen bu kalın duvarların içi ya gençliğe ya mezar ya da hapis hane yapılmaya çalışılıyor. Ve bunda başarılı da olunuyor. Sınıfla bağlar kurup güçlenmesi önleniyor. (Devrimin kalelerinin ancak fabrikalar olacağı gerçeği kavranırsa da yapılamıyor. Elbette Dev-Gençle yapılamazdı) Çünkü kitlelerin kuyruğuna da takılırsa, sosyalist gençler katıldıkları her kitle hareketinde çok şey öğreniyorlar. Onların önce öğretmeni olmaya çalışsalar bile, hiç olmasa öğretmen olmak için, önce öğrenci olunması gerektiğini anlamaya başlayanlar çoğalıyor.

Giderek, kitlelerin herkesi aşan ve gelişen itkin gücünü görebilen ve gençlik hareketi içinde militanlaşan en ileri unsurlar sınıf pusulası arayışı içine giriyorlar. Marksist klasiklerin çoğalmasıyla, marksizmin artık anlaşılabilir hale gelmesi, teorinin belli aydınların tekeline çıkması, ~~şarh hareketlerinin~~ dünya kapitalist-emperyalisit sisteminin yoğun krizinin türkiyeye yansması ile sınıf hareketlerinin hızla yükselişi, dünya devrimci dalgasının yükselişi, bu arada özellikle hemen yanımızdaki Filistin Devriminin etkisi, ve TİP in artık iyice düzen partisi niteliğine bürünüşü ve her sosyalistin bu partiden umudu nu yitirmesi vb.. etkiler içinde oluyor ~~du~~.

Tam bu sırada işçi sınıfının büyük direnişi başlıyor. Kendiliğinden gelişen ve herkesi aşip şaşkına çeviren şanlı 15-16 Haziran, sınıf gerçeğini gözler önüne seriyor. Herkes acz içinde. Gene de Dev-Genç bir şeyler yapıyor. Sosyalist gençler omuz omuza işçilerle sokaklarda. İşçi sınıfının selinde boğulmamak için ekonomistler hareketi provoke ediyorlar. Hakim sınıflarla bir olup hareketi eziyorlar.

Bu hareket solu allak-bullak ediyor. İşçi sınıfının alkışlama yarışında herkes birbiriyle yarış ediyor. Ve herkes parsa toplamaya başlıyor. Ama herkes sınıfın önemini ilk kez kavrar gibidir. Bir kanat sınıfı yönelirken onun tam kuyruğuna takılıyor, ekonomistlerin batağına balıklama dalıyor. Diğer bir kanat ordunun hareket karşısındaki tavırını göklere çıkararak cuntalara yazılıyor, gençliğe davetiye çıkarıyor. Diğer bir kanat ise sınıf gerçeğini kavramaya çalışıyor. İlkesiz birlikten kopuyor ve marksizmin yeni bir yorumunu yapma çabasına giriyor.

2) Gençler Yaşlılara Karşı Çıkıyor :

Gençlikle, işçi sınıfıyla ve köylülükle en fazla kitle bağları olan bu grup kesin bir arayış içine giriyor. Üçüncü bir yol arıyor. Önce MDD nin gerçekten ne olduğunu koymaya çalışıyor. MDDci gruplardan MDD nin gerçekten ne olduğunu en iyi yorumlayan ve bu konudaki revizyonist görüşlerle en çok mücadele eden bu grup, sonra sırtında taşıdığı bir eski tüfeği ve çömezlerini sırtından atıyor. Ardından kendi yolunu bulmaya çalışıyor.

Öte yandan TİP de çalkantılı. Gençliğin tabanını yitirmesiyle iyice yıpırılıyor. Tecrit oluyor. Taşrada vb. her yerde Dev-Genç alternatif olarak ortaya çıkıyor. Taşrada kurulan gençlik dernekleri, TİP den kopan halktan kişilerle, işçi ve köylü gençliği de temsil ediyor. TİP içi içinde ise, A. B. A tekkeleri kuruluyor. Artık tam bir düzen partisi niteliğine bürünüyor. Küçülüyor, ayrışıyor, çözülüyor. Karşısında ise, bir Dev-Genç yükseliyor.

A rtık du rum şu noktada : "Gençler yaşlılara karşı çıkıyorlar." Bu durumu meşhur eski tüfek bir gençlik toplantısında şöyle dile getiriyordu :

"Eskiden gençler söz dinlerdi, şimdi dinlemiyorlar.."Evet genç

İK PARAGRAF

*

1970'lerden itibaren ; önce, o güne kadar, henüz gerçek bir mücadele olmadığı sürece, genel öğrenci kitlesinden ayrı gözükmeyen «okulcular» ayrışmaya başladı. Bu dokunulmaz gibi gözükken, öğrencilerin düşünen kesimin «birliği» iş eyleme gelir gelmez, benzemez unsurların ayrışması ile zorunlu olarak bozuldu. Sonra da, 1971'in yaratıcıları gerçek bir mücadeleye doğru, devrim yapmaya kararlı en ileri unsurlar, tek tek, küme küme ayrıştılar. Böylece siyasal mücadelenin keskin biçimler almaya başlamasıyla öğrenci hareketi siyasal kümelenmelerin daha çok belirlenmesiyle damgalandı.

ler artık söz dinlemiyorlardı. Gençlik tabuları yıkıyor, Marksizmin sözde ustalarına başkaldırıyordu. Marksizmin "genç güçlere" dayanarak gelişmesini göremiyen, "onlardan korkmadan, onlara güvenerek örgütlemekten çok" onun "dalkavukluğunu" yapan ama onun gerisinde kalan "zavallı" ihtiyar feryat ediyordu. Çünkü Lenin'in şu sözlerini daha kavramamıştı ; Üstelik Lenin'i o tarihlerde asıllarından okuduğunu söylüyor ve teoriyi kendi tekelinde sonluyor :

Lenin".. çünkü gençlik sosyalizme zorunlu olarak, babalarından farklı bir usulde, başka yolla, başka biçimlerde, başka koşullarda ilerlemelidir.." (Gençlik Üz.s.199)

Evet gençlik ülkemizde ilk kez bu tarihsel işleve yöneliyordu. "Sosyalizme zorunlu olarak" eski tüfeklerden "farklı bir usulle, başka yolla, başka biçimde" ilerliyordu. Ve gençlik birden tüm geçmişe ve mevcut duruma tavır almıştı. Hemde öfkeli bir tavır. Bu öylesine öfkeli, öylesine sert bir çıkıştı ki, sağa da "sola" da terörle saldırdı. İçinden geldiği bir hareketi , TİP'i bastı, oligarşiye saldırdı..

Bu birşeylerin doğum sancısıydı. Öfkeliydi, sertti, heyecanlıydı, acı masıydı.. Hareketin tüm liderleri gençlikten gelmişti. Herkes gençti, aydıındı. A ydınların tarihsel fonksiyonun yerine getiriyorlardı. 50 yıllık bir geçmişe tepki olarak doğuyorlardı. Geçmişin bir inkarı, onun bir zıddı olarak çıkıyorlardı. Ama gene de geçmişin mirasına sahip çıkıyorlardı !1960 sonrası legal marksizm döneminde doğdukları, geliştikleri için, 1960 lara kadar sürüp gelen o 40 yıllık illegal dönemin revizyonizmini bilmiyorlardı. Çünkü kiase onlara geçmişten söz etmek istemiyordu. A ma dönemi yaşamışlar, görmüşlerdi. Bu dönemin yapıcılarıydı ve bilinçleri bu ortamda yükselmişti. Bu nedenle de içinden geldikleri ortama tavır alışları olagandı.

Böylece yakın geçmişin bağrında yeşerip gelişen yeni (gelişen yönüyle) ve genç hareket somut duruma damgasını vuruyordu. Gençti . yeni doğuyordu. Sancılı bir doğumdu. Mevcut koyullar marksizmin çocukluk dönemini yaşıyordu, bu itibarla kendisi de çocukluk ha stalıklarının tümüyle içinde barındırıyordu. Cılızdı, ama yürekliydi. Sonra sesi kalınlaşmadan boğuldu. Öylesine sarsıldığı, içindeki bütün pislikleri kuştı. Fakat birşeyler bıraktı miras olarak. En önemli sorunda bu. Miras yiyicilerin çoğulduğu günümüzde, bunun hangi miras olduğu önem kazanmaktadır. A ma esas olan bu geçmişten dersler çıkarabilmek.

Bu gelişen yenin ne olduğunu ve mirasın izleyicilerinin kimler olduğunu sonraya bırakarak, şimdi Dev-Genç hareketinin doğuşunun ve gelişiminin tarihsel önemini kavramaya çalışalım.

3) Dev-Genç Hareketinin Tarihsel Önemi :

Gördüğümüz gibi Dev-Genç hareketi öğrenci gençlik hareketi olarak doğup yükselmişti. Fakat öğrenci gençlik hareketi olarak kalmaması, 1971 lerde yeniyi doğurması, kendisi de yok olmuştu. Yani kendi ölümünü bile bile doğum yapıyordu. Bu niteliği ile ve demokratik muhalefetin en sonunda yükselirken Türkiye de tüm sol'a legal marksizm in revizyonizmine ve geçmişe hem tepki, hem de bir alternatif olarak gelişmişti. Bu nedenle biz Dev-Genç hareketine salt bir gençlik hareketi diyemiyoruz. Çünkü Dev-Genç bir tarihsel döneme damgasını vuran ve marksizmin ülkemiz marksizminin gelişmesinde yeni bir aşama ve çığır açan aydın hareketiydi. O halde bu hareketi nasıl kavramalıyız :

Birkere, hemen her ülkede böyle dönemler yaşanmıştır. Çünkü bu öğrenci hareketinin niteliğinden gelmektedir. Öğrenci gençlik genel gençlik kitlesinin en aydın kesimidir. Genel olarak öğrenci gençlik hareketi aydın hareketidir. Öğrenci gençlik eğitim sürecindeki aydıındır. Öğrencilik evresi ise aydınların en aktif , en duyarlı, en atılgan dönemidir. Bu nedenle öğrenci gençlik aydın niteliği ile geldiği her sınıf ve tabakanın eğilimlerini politik düzeyde en iyi yansıtır. Çünkü aydınlar geldikleri sınıfın veya tabakanın ideolojisinin oluşturulmasında, geliştirilmesinde en önemli rolü oynarlar. Zira hiçbir sınıf ve tabaka bu işi kendiliğinden başaramaz. Toplumdaki sınıf zıtlıkları bu denge-sizlikler önce onların kafalarında şekillenir, daha sonra sınıfa herhangi bir biçimde aktarılırlar.

Lenin Ne Yapmalı'da aydınların bu fonksiyonları için şöyle diyor :
"İşçilerde sosyal-demokrat şuurunu olamıyacağını söylemiştik. Bu şuur yalnız dışardan getirilebilirdi. Bu hususta bütün memleketlerin tarihi gösteriyorki, işçi sınıfı yalnız kendi öz kuvvetine dayanarak, sadece tredünyonist şuura sahip olmağa muktedirdir...Sosyalizm nazariyesi ise, mal-mülk sahibi olan sınıfların okumuş mümessilleri, münevverler tarafından işlenen felsefi, tarihi ve iktisadi nazariyelerden meydana gelmiştir. Muasır ilmi sosyalizminin kurucuları Marks ve Engels sosyal durumları bakımından burjuva münevverlerine mensuptular. . Aynen Rusyada da sosyal demokrasinin nazari ilmi, işçi hareketinin körü körüne tabii surette gelişmesine asla tabii olmadan meydana çıktı, inkilapçı-sosyalist münevverlerin fikri inkisafının tabii ve kaçınılmaz (altını biz çizdik) bir neticesi olarak ortaya çıktı.."(Ne Yapmalı, s.26)

Bu dönemin Rusya'da 1890 yıllarında yaşandığını söyleyen Lenin, bu dönemde gençliğin önemine de şöyle değinir ;

"Böylelikle, işçi kitlelerinin körü körüne uyanıp şuurulu hayata ve şuurulu savaşa başlaması da işçilere doğru canatan ve sosyal demokrat nazariyeyle silahlanmış inkilapçı gençlik de mevcuttu..)" (Ne Yap.s.26)

Fakat aydınların bu rolünün ancak işçi sınıfı hareketiyle bütünleştiği takdirde marksismin sağlıklı gelişime başladığını, çünkü marksismin "sosyalizme, işçi sınıfı hareketinin bir bileşimi" olduğunu söyleyen Lenin burada çok önemli bir gelişime de değinir. Eger bu bileşim olmazsa ülkede sosyalizmle işçi sınıfı hareketi birbirinden kopuk ve her biri kendi yolunda gelişir" der.

İşte ülkemizde 1960-71 koşullarında döneme özgü olarak doğup gelişen Dev-Genç hareketi , yukardaki fonksiyona yönelik aydın hareketi olarak yükseldi. İşçi sınıfı hareketinin ekonomizmin batığında olduğu, sosyalizmin ise aydınlar seviyesinde sürdüğü bu dönemde , her ikisinin "bileşimi" yaratılamamışsa da, sosyalist genç aydınlar sınıf adına , ama sınıftan kopuk , sınıfın soluna düşerek harekete geçiyorlardı.

Bu ülkemizde sosyalist aydınların (üstelik öğrencilik evresini yaşayan aydınların, üniversite öğrenciliği yanında, marksizminde ilk öğrencileriydiler) ülkemizde geçmiş bir fonksiyonun yerine getirircesine tarihsel bir işleve yönelik atılımdı. Çünkü Dev-Genç hareketinin bir döneme dangasını vurmasının, öğrenci gençliğin birliktir örgütü olarak yükselişinin ve sonunda öfkeli atılımının temelinde bu niteliğinden ~~geliyor~~ yatıyordu.

Ve bu niteliğiyle de Dev-Genç hareketi dah çok 1890-98 lerin Rusyası, 1880-1900 ların Bulgaristanı ve 1925-30 ların Vietnam (çok daha somut ve benzer olarak) gençlik hareketlerine benziyordu. (Ne Yapmalı, B.O.G.M.Tarihi, Viet.P.Tarihi) ^{bak:}

Bu tip atılımlar çok önemli ve iyi kavranılması gerekir. Bu süreç bir orjinalite , Türkiyeye özgü vb. neden değildir. (Gelişmiş kapitalist ülkelerle, bizim yarı sömürge ve geri ülkelerdeki farklılığı unutmamak gerekir.) Hemen sağ ya da sol sapmayla suçlarsakyanılırız. Bir tarihsel dönemin "doktriner ilişki ve çelişkileri" içinde ve bu sürecin yapıcılarının "bilincinin yükseldiği " ölçüde düşünülmalıdır. Bu iyi kavranılmazsa bugün hangi noktada olduğumuz ve nereden başlayacağımız sorumuzu çözemeyiz.

ikinci olarak, aydınlar bu rolü ^{kıldığı} her zaman , yani her dönemde oynamazlar. Genel bazı koşullar gerekli zaman yaparlar. Genel olarak marksizmin ilk gelişme dönemlerinde her ülkede oynamışlardır. Ama bu başlangıç o ülkede de "sosyalizmin ve işçi sınıfı hareketinin ayrı ayrı gelişmelerinin" başlangıcı olmay ve bu süreç uzun ya da kısa dönem olarak ülkenin "yer ve zaman koşullarına göre" sürmüştür. Ne zamanki bu ayrılık giderilmiş "bileşimi" yaratılabilmiş, marksizmin ilk sağlıklı ve tutarlı gelişiminin başlangıcı olmuştur.

Ülkemizde bu süreç ülkemizi marksizmle temasa geçtiği 1920'lerde başlamış ve devam edegelmişse de 1960 sonrası koşullarında ikinci kez ve çok daha önemli olmuştur. Bu durum 1960 sonrası koşullarını öneminden ortaya çıkmıştır. Yani bu ikinci rol "komedi" olmamıştır. Çünkü birincisi "Trajedi" bile olamamıştı.

Bu rol 1960-71 koşullarında :

Bir, Lenin'in sözünü ettiği aydınların sınıfların temsilciliği zorunluluğundan olmuştur.

İki, Bu rol sınıf adına ikinci kez oynanırken, Marksizmin revizyonuna bir tepkinin ifadesi olmuştur.

Bu roller değişik ülkelerde ayrı ayrı zamanlarda oynanmışsa da ülkemizde her ikisinin ifadesi olmuştur. Bu yönüyle de çok önemlidir.

Çünkü 1960 sonrası koşullarında gerçek sosyalist aydınlar çıkarken, dönemin "gerçek bir proletarya partisinin olmadığı, revizyonizmin etkin olduğu" koşullarında, hem bir tepki (aynı zamanda onun bir inkarı ve zıddı) hemde proleteryanın özgücüne dayanma eğilimiyle gerçek işçi sınıfı aydınına yaraşanını onun adına harekete geçerek yaptılar. Ve üstelik Marksizmde bu taze güçlere dayanarak gelişti, aşama yaptı denilebilir. Fakat hemen belirtelimki; Aydınların bu tip atılımlarının kaderi her zaman iki biçimde sonuçlanır:

Ya, bu iyi niyetli, yürekli, inançlı atılım kendilerinden sonra gelenler tarafından sınıf temelinde oturtuluyor (ki sağlıklı ve tutarlı gelişimin başlangıcı oluyor. Genel olarak bugün görevimiz bu olmalıdır.)

Ya da, her seferinde yeni bir atılımla onları izlemek, tarih diyalektiği çıkarmadan, her seferinde kafaların gerçeğin sağlam duvarlarında parçalanışını görmek.

1971 i NASIL KAVRAMALİYİZ ?

1) Dev-Genç'in sancılı doğumu

Böylece 1960-71 koşullarının ürünü olarak öğrenci gençliğin biricik kitlevi ~~stank~~ Dev-Genç 1971 lere gelindiğinde, içinden çıkan en ileri unsurların sınıf pusulası arayışı içine girmeleri ve sınıfsal tavır almalarıyla birlikte kesin olarak gençlik hareketi ve gençlik örgütü niteliğini kaybetti. Bu yönüyle de gelişen yan sınıfsal yandı. Gerileyen yan ise Burjuva yan idi

Bu genç insanların "Sosyalizm adına" öfkeli atılımı fırtınalı bir dönemi başlattı. Sınıf mücadelesinin keskin biçimler aldığı herkesin sınıfsal tavır aldığı, dostun düşmanın belli olduğu bu dönemde gerileyen aydın hareketi olarak hep gençlik hareketi idi. Artık bir gençlik hareketinden çok, bu hareketin en ileri unsurlarını Proleteryanın ideolojisi benimsedikleri ve kavradıkları ölçüde onun öz gücünü, kurmayını yaratmaya yönelik bir atılımın başlangıcı söz konusuydu. Buna, bu çabaya yönelik gerçek atılımın bir "provası" da denilebilir.

Ama bu atılım, bu yigit direniş; kanlı bir terörle, şiddetle bastırıldı, ezildi. Burjuvazi ilk kez bu derece kanlı bir terörle saldırıyordu. Bu bile 1971 hareketinin kendi zıddını yaratması olarak bakıldığında, Hareketin ve yenilginin niteliğini gösterir. Çünkü Burjuvazi kendisi için en tehlikeli olan bu atılımı klasik taktiklerle ve tevkiflerle geçiştiremezdi... Evet ardından yenilgi yılları .. hemen her hareketin ezilişii.. küçük burju va ha ~~zayıflar~~ duman gibi dağılışı...
yallerin

Dev-Genç hareketinin genel olarak küçük burjuva sosyalist nitelikli olması belli eğilimle ride içerisinde taşınması demektir. İçinden M.L. Unsuruları çıkarması onun genel karakterini değiştirmemişti. Yenilgi yıllarında ortaya çıkan "Felsefi İdealizm," "Yılgınlık," "Karamsarlık," ve "D avayı inkar'a" kadar varan eğilimlerin egemen olması bu niteğinden geliyordu. Çünkü ülkemizde ilk kez ortaya çıkan 1971 döneminde M.L.yi eylem kılavuzu olarak almayanların, umu dunu bir gecelik atılımlara ya da temsili demokrasicilik ku rallarına bağlayanların hayalleri duman

gibi dağıldı. Pasifizmin bataklığında kulaç atan devrim gevezelerinin takkeleri düştü. Aslında yenilen hayaller di, kişiliklerdi. Ama gelişen M.L. in o katı gerçekliği idi. Sınıf mücadelesi ve sınıfsal tavrın ne ol duğu ve ne olması gerektiğinin gözler önüne serilmesi idi.

1971 le doğup gelişen yeni, sonunda içinden geldiği bir örgüte ve ortama da tavır barmıştı. Bir yandan onu doğurana yok ederken (Dev-Genç), diğer yandan da başlattığı fırtınalı dönemle ortalığı allak bullak etmiş ti.

Ama, gençliğin en ileri unsurları sınıf pusulası arayışı içine girdikleri andan itibaren örgütlenirken ve gençlik hareketinden kesin olarak kopmaları, ayrışmaları gerekirken (hep söyledikleri halde yapamadılar belki bunu yapabilişeydiler sonuç daha değişik olurdu.) ondan kopamadılar, Gençliğin kitlevi örgütünü parti gibi kullanmaya, ona altından kalkamayacağı görevler vermeye ve onu politize etmeye çaba sarfettiler. Çocukluk döneminin bu ve benzeri hastalıkları kaldıkları bunu bile iyice yapamadılar Dev-Genç in kitlesini kucaklayabilecek, onu disipline edebilecek, koruyacak zaten ne güçleri ne de örgütlenmeleri yeterliydi. Bu nedenlerle 50 yıllık revizyonizmin etkileriyle birlikte içinde yeğediği, şekillendiği hareketinde etkisiyle kendi içinde çok şey taşıyıp aktarırken, kaçınılmazcasına yeni yanlışlarda yaptılar. Sınıftan koptular. Bu tip atılımların iki karakterinden (sağ veya sol) birini yarattılar.

Bu ileri atılım böylece ne sınıfla bütünleşti nede bir aydın hareketi olmaktan öteye gidemedi. Ziddi ve inkarı olarak geliştiği harekete sert ve acımasız, heyecanlı tepkisi onu sınıfın dışına attı ve talebe devrimciliği olarak tecrit oldu. Fakat bunun başka alternatifleri günün koşullarında yok gibiydi. Çünkü böyle tarihsel dönemlerde "kendiliğindencilik" çoğu kez hakim oldu ğu görülüyor. Kitlelerin kendiliğinden gelişen demokratik talepleri için kabaran hareketleri karşısında henüz aydınlar seviyesinde olan "Sosyalizmin" kendiliğindenciligi. O dönemde Proleteryanın iradesini temsil edecek bir merkezin bulunmayışı, kitle hareketlerine bilinçli ifadeler verilemeyeışı, gençlik hareketinin buna yönelik yönlendirilemeyeışı doğal olarak Dev-Genç'i ön plana çıkarıyor ve öğrenci gençliğide kitlelerin kuyruguna takıyordu. Gençliğin en ileri unsurların ise, kitlelerin bir adım ilerisinde bulunma anlayışlarıyla (dipnot) harekete geçiriyor ki tleden ve sınıftan koparıyordu.

Lenin bu duru mu 1898 yıllarını yorumlarken şöyle koyuyor.

"Rusya'da kitlelerin körü körüne tabii yükselişi öyle bir hızla artmış (ve artmaktadır) ki, Sosyal demokrat gençlerin, bu büyük vazifeleri icra etmek için hazırlığı kafi gelmiyor. Bu hazırlığın olmaması, bizim umumî behtbahlarımızdır, Bütün Rus sosyal demokratlarının behtbahlığıdır. Kitlelerin yükselişi fasılasız ve irsi bir şekilde devam edip ganişliyor ve başladığı yerde kalmıyordu, hatta yeni yerleri ve halk tabakalarını içine alıyordu. (işçi hareketinin tesiri altında mektepli gençler, u muniyetle münevverler ve hatta köylüler arasında da kaynaşma başlamıştı.) İnkilapçılar ise kendi "nazariyelerinde" hem faaliyetle rinde bu yükselişten geride kalıyorlardı, önları bütün harekete önderlik edebilecek fasılasız ve irsi bir hareket yaratamıyorlardı." (Ne Yapmalı S. 44)

dip not: Genel olarak doğru olan bu anlayış, ancak kitleden kopulmadığı, kitle hareketlerine bilinçli ifadeler verilmek üzere, kitlelerin bir adım önünde ve kitle ile birlikte yapıldığı zaman doğrudur.

ekonomik ve

Bugün aynı tehlikenin çok daha büyük olduğuna ilerde göğüneceğiz şimdi DevGenç in sancılı doğumu neyi doğurdu onu kavramaya çalışalım:

2) 1971 le gelişen neydi ?

Evet 1971 lerde doğan bu hareket gençti yeni doğuyordu. Sancılı bir doğumdu. Mevcut koşullar Marksizmin çocukluk dönemini yaşıyordu, bu nedenle kendisinde çocukluk hastalıklarını tümüyle içinde barındırıyordu sonra sesi kalınlaşan adam boğuldu. Öylesine sarsıldığı içinde bütün pislikleri kustu ama tümüyle ölmedi yok olmadı. Gelişen yaniyla yağı neydi bu gelişen yan ?

Daha önce kısaca bahsettiğimiz iki tarihsel şablonculuğa karşı üçüncü bir yol arayışı içine giren gençlikle ve sınıfla en fazla kitle bağları olan gurup her şeyden önce Türkiye'de ilk kez ML. nin yeni ve doğruya yakın bir yorumunu yapma çabası içine giriyordu. İki klasik reçeteciliğe karşı (Rus ve Çin devrimleri kopyacılığına karşı) Marksizmin R evizyonu nun farkına varıyor; Marksizmi önce kül olarak alıp Markstan itibaren bir soyutlamaya girişiyor (kesintisiz ~~İş~~) Leninist kesintisiz devrim teorisinin yorumuyla birlikte, bir yol ayırımına yönelik yeni bir devrim anlayışı örgüt anlayışı ve çalışma tarzı öneriyor bu işi türkiye gerçeğine oturtma çabası ve iyi niyeti ağır basıyordu. (dip not)

daha fazla

Bu hareketin liderinin sürekli üzerinde durduğu "Marksizmin ülkemiz koşullarına canlı bir biçimde uygulanmasının Marksist diyalektik anlayışla temellendirilme çabası vardı. Bu Marksizmin gelişmesinde çok önemli bir aşamaydı. Buna elbette tümüyle doğru ve gerçek bir yol diyemeyiz. "Türkiye ye özgü yol arayışının" revizyonist batağın içinde eklektizim bu lansa bile yeni ve doğruya yakın yorumun çabası olması 1971 koşullarında Marksizmin gelişmesi açısından ve bizlere bıraktığı miras olarak gelişen yönün belirleyicisiydi.

İkinci olarak elli yıllık revizyonist ve sağ çizginin, kendi sağındaki güçlerden devrim bekleme anlayışına karşı; marksizmin yeni yoru muna yönelik çabasının ürünü olarak, ülkemizde ilk kez proletaryanın öz gücüne yönelik ve onun kurmayını yaratma eğilimiyle pratiğe geçiyordu.

Bu iki çaba, tarihsel gelişimi ve somut durumu en iyi yorumlayan THKP-C hareketinin teori ve pratiğinden yansıyor, gerçek ifadesini buluyordu. Fırtınalı bir dönemde damgasını vuran tek hareket oluyordu. Burada, bir yol ayırımına gelinirken elbetteki diğer bazihareketlerin katkısı ve etkisi olmuştur. Bunu yadsıyamayız. Fakat bir tarihsel döneme damgasını vuran, "yeniyi" bulup geliştiren teori ve pratiğiyle, geniş kitle desteğiyle damgasını vuran hareket THKP-C dir. Pratikte THKO ve TIKKO ile aynı çığıye düşmesi bazı yanlışlıkların. Her hareket teori ve pratiğiyle alınmalı belki o günlerde göremediğimiz bu ayırım bugün çok daha anlaşılır ve somuttur.

Bir THKO aynı gelişimin içinden (aynı tarihsel sürecin içinden) gençliğin en ileri unsurunun öncülüğünde doğmuş ve pratiğe geçen ilk hareket olmuştur. Ama revizyonizmin tek yanının görülmesiyle, Proleteryanın ordu sunu (Partisini değil) yaratma yolunda, belki revizyonist pislikten kendini düzenin dışına atan ilk hareket olmuştur. Fakat bunu iç güdüsel ve küçük burjuva yani ağır basan bir hareket olarak ortaya çıkmasıdır. Teori ve pratiğin diyalektik ~~birlik~~ ^{birlik} e katılırsa, belli bir teorik görüşün ifadesi pratikte yansımış denilebilir. (Teori olmadan pratik olmaz Lenin) Fakat kesinlikle MDD yi aşamamış, Mao nun halk savaşı stratejisi ile Debray'ın fokoculuğunun sentezine yönelmiş denilebilir. Fakat bu

dipnot: Bu hareketin ayrıca geniş bir destinci yapılıacaktır.

yönüyle bile, MDD'yi aşamadı, fırtınalı bir dönemin sonunda da MDD cephesinde yerini aldı. Ki buna gerçek yerini aldı denilebilir.

TİKKO ise MDD'nin sürekli savunucusu bir hareketin pratikteki pasifizmine bir tepki olarak gelişmiş, revizyonist pisliğin en göbeğinden geldiği içinde kendini onun en soluna atmıştır. Teorik olarak çok şey söyleyipte pratikte aydınlar seviyesinde pasifizmin bataklığında ku laç atan bir hareket ile maoculuk yarışına girmiştir. Tarihsel gelişimin bir ölçüde farkına varmış, fakat kendi "solculuğunu" temellendirmek için geçmişini tümüyle "sol" bir hareketin anlayışla değerlendirmiştir.

Bu üç hareketi pratikteki ortak çizgileriyle alıp, benzer yanlarının çokluğuna rağmen aynı kefeye koyamayız. TİKKO ve THKO gelişen yönün ikinci eğilimi olan proleteryanın öz gücünün ve kurmayının yaratmadaki çabasının katkısı vardı. Üstelik geçmiş ve şimdiki somut durum açıkça THKP-C ile THKO ve TİKKO arasındaki ayrımı göstermektedir. Bu günkü somut duruma baktığımızda bu daha da belirgindir.

1965'lerden itibaren başlayan soldaki ayrılmalar iki cephenin (Sovyet ve Çin) oluşmasının embriyon halindeki doğuşuydu. Uluslararası revizyonizm ve ayrılıklara da uygun düşen bu ayrışma elli yıllık Rus devrim anlayışı ve kopyacılığına karşı, gelişen Çin devrim anlayışı ve onun kopyacılığının "Türkiyeye özü" yeni yorumunu ortaya çıkardı. Sonra önemle üzerinde durduğumuz ve bir yol ayrımı olarak ortaya çıkan THKP-C hareketinin yeni yorumu.

1971 öncesinde doğan bu üçayrım yenilginin hemen ardından iyice ayrılmış ve cepeleşmiştir. Bir yanda Rus Devrim anlayışı ve onun şabloncu luğu öte yanda Çin devrim anlayışı ve onun şablonculuğu.

Bu cepeleşmede belirleyici olanın Sovyet Çin ayrılığındaki tavır alış gibi görülmekte özünde sözü ettiğimiz devrim örgütlenme ve çalışma tarzı anlayışlarının birbirlerine benzeyişlerinden kaynaklanmaktadır. Henüz aydınlar seviyesinde bulunan Türkiye Sol hareketinde Revizyonizmde etkisiyle doğan görünürdeki guruplaşmaların Marksist tahlili yapıldığında özünde aynı şeyleri söyleyen birçok gurup gurupçuk yada fraksiyonun ayrı gibi görünmesi doğaldır. Çünkü Türkiyede Marksizm henüz çocukluk evresini yaşamaktadır. Çocukluk hastalıkları yanında, gelişen marksizmden "Ülkenin gelişim özellikleri ve ekonomik sistemin derin ve köklü sebepleri" ağır basmaktadır. İşte bu nedenle uluslararası revizyonizm her türlü dogmatik görüşleri ülkemizde hemen alıcı bulmakta, proleteryanın acil sorunları ve çıkarları göz ardı edilmektedir.

Ülkemizde küçük çaplı üretimin yaygınlaştığı kapitalizmin gelişiminin bu tabakaları tasfiye etmesi, kurtuluşu proleteryanın yanında ayıran küçük burjuva dünya görüşünün temsilcilerinin sürekli olarak marksizm içine sızmaları ve kendi dünya görüşlerini hakim kılmaya çabalamaları benzer ülkelerde olduğu gibi ülkemizde doğaldır. Bu nedendir ki onlarda küçük burjuva aydınının kurduğu guruplarda revizyonizm ve oportünizm hemen boy göstermektedir.

Devrimin temel meselelerini tartışmaktan belli bir birlik anlayışı içinde hareket etmekten, proleteryanın acil meselelerini gündeme getirmekten şiddetle kaçınan, bugün söylediğini yarın rahatlıkla inkar edebilen sorumsuz kariyerist bir sürü küçük burjuva tekkesi revizyonizmin şu yada bu görünüşleriyle böy göstermektedir.

Lenin revizyonistlerin bu konudaki tavırları için şöyle diyor.

"Tavrını mevcut durumlara göre ayarlamak, güncel olayların küçük politik hesapların doğrultusunda bir çalaşma yoluna gitmek proleteryanın

birincil sorunun göz önüne almamak, kapitalist sistemi bütünüyle ele almadan sistemin özelliklerini doğru değerlendirmeden kapitalizmin geçirdiği evrimlere ayak uydurmak, birincil çıkarı amacı anlık çıkarlar uğruna feda etmek; işte revizyonu min iklediği politika yöntemi... Revizyonizmin bu sorunluluğu modern toplumdaki sınıfsal kökenler tarafından belirlenmiştir.... " (Revizyonizm üzerine sayfa 67)

Evet bu özünden uluslararası bir nitekkik gösteren, fakat ülkemiz koşullarında değişik ad ve biçimde yansıyan revizyonizm geçmişte olduğu gibi bugün etkinliğini sürdürüyor. Kendi zıddı olarak gelişen harekete saldırılarını aynı yöntemlerle sürdürüyor. Revizyonizm tarafından Sovyet Çin çatışması gündeme getiriliyor acil görevler göz ardı edilmeye çalışılıyor geçmişi tüm pislikleriyle gizlemeye gelişen yönü ve ondan dersler çıkarmayı bulandırmaya çalışıyor. (dipnot)

YENİ DÖNEMİN YENİ GÖREVLERİ II

(dipnot: Bu Sovyet - Çin çatışması temelinde cephelesen iki hakım çığının her ikisinin de nasıl revizyonizm olduğuna ayrı bir yazı da değineceğiz.)

1) Somut durumu n Kısa Tahlili :

Ülkemiz, sınıf mücadelesinin keskin biçimler aldığı, fırtınal, zor, inatçı mücadele yıllarının hemen ardından yeni bir döneme girmiştir. Bunalmın hemen ardından "sınıfsal bölünmenin", "siyasal kümelenmeleri" dönemin sonucu olarak demokratik platformda" belirlemesiyle" ve karakterinin belirlemeye başladığı günümüzde revizyonizmin yeni biçimi Çin-Sovyet ayrılığı üzerine cepheleşmek olmuş tur. Devrimin tüm temel meselelerinin göz ardı edildiği, biri miyop, diğeri hipermetrop iki gözlükle bakışa bıraktı. Ve devrimcilerin işi gücü bırakıp birbirleriyle silahlı mücadeleye başlamalarına yönelik yoğun provakasyonlar dönemini başlatma çabaları hergün yeni boyutlar kazanıyor.

Öte yanda, bir araya geldiklerinde ve belli bir platformda üç temel ilkede (Devrim, örgütlenme ve çalışma tarzı anlayışında) ve acil görevlerde birleşebilecek, aralarındaki ayrılıkları kendilerinin bile izahta güçlük çektikleri, kendilerini küçük grup çıkarları işte çalışmalarlarıyla sınırlayan ve ideolojik-teorik sorunları tek başlarına çözümleyemiyen birçok grup, grupçuk örgütlenmeleri..

Tarihsel bir durumla ve görevle karşı karşıya bulduğumuz bu durumda, açaba bu toz-duman içinde yolunuzu nasıl bulup aydınlığa çıkacağınız ?

Başka bir deyişle; marksizmin-Leninizmin bu derece tek bir soruna o da tali bir soruna indirgendiği ve ML.ğin ölçüsünün bu konudaki tavrra indirgendiği, öte yanda ise "marksizmi ülkemizin sonut tarihsel koşullarına canlı bir biçimde uygulama" çabası içinde olan ileri unsurların bölündüğü ve her geçen gün ayrı yeni bölünmelere ve dağınıklığa gebe olduğu bir ortamda; acaba" inkilapçı marksizm nazariyesi kendine (nasıl) yol açacak?"

Artık bugün sorun, "hangi yolu seçeceğiz sorunu değil, bilinen yolda hangi pratik adımların atılacağı" sorunu dur. Ve bu noktada geçmişin inkarı ya da geçmişe tapınma çıkar yol değildir. Günahlarıyla sevaplarıyla bir daha geri gelmemek üzere bir tarihsel dönem kapandı. Fakat bu geçmişin bağrında yeşeren ve içinde yeni ilişki ve çelişkileri de barındıran yeni bir tarihsel dönem başladı.

2) "Sosyalizmle", İşçi Sınıfı Hareketinin' Ayrılığı :

Lenin 1900 Rusyasında geçmişten "dersler" çıkarmaya ve "acil görevleri" saptamaya çalışırken şöyle der :

" Sosyal-Demokrasi , işçi sınıf hareketiyle sosyalizmin bir bileşimidir. Görevi, işçi sınıfı hareketine ayrı ayrı aşamalarında pasif bir şekilde hizmet etmek değil, fakat bütün olarak hareketin çıkarlarının temsil etmek, bu harekete en asli ve politik ve ideolojik bağımsızlığını korumaktır..." (Kitle İç. Parti Çal.s.10) göstermek

Acaba ülkemizde marksizm gerçekten "işçi sınıfı hareketiyle, sosyalizmin bir bileşimi" olabilmemiştir? Buna evet diyebilmek 50 yıllık geçmişle bile gerçekten güç. 50 yıldır ve halende "sosyalizmle", "işçi sınıfı

hareketi" birbiriinden ayrı ve her ikisinde kendi yolunda gelişmiş ve gelişmektedir. İşçi sınıfı hareketi ekonomistlerin batağında gelişirken, sosyalizmde aydınların seviyesinde gelişmiş ve ikisinde zayıflamıştır. Daha önce söylediğim nednlerden dolayı da "işçi sınıfının "politik ve ideolojik bağımsızlığını koruyan" ve hareketin "en asli hedefini ve politik görevlerini gösteren" bir Mİ ML gelişmemiştir. Sosyalizm ve işçi sınıfı hareketinin ayrılığı her ikisinde "burjuvalaşmasına" ve burjuva demokratik görüşlerden kurtulamamasına neden olmuştur. (dipnot)

Lenin devam ediyor :

"Her ülkede , işçi sınıfı hareketinin sosyalizmden ayrı olarak var olduğu, her birinin kendi yolunda gittiği bir dönem vardır; ve her ülkede bu ayrılık hem sosyalizmi ve hemde işçi sınıfı hareketini zayıflatmıştır. Bütün ülkelerde ancak sosyalizm ve işçi sınıfı hareketinin birleşmesi her ikisi içinde sağlam bir temel yaratmıştır. ." (age, s.11)

dönem

Evet günü müzün acil sorunu işte budur. Hareketin başlıca yönü ve yönlendiriliş bunun çözümü için olmalıdır. Lenin sözünü ettiği bu bizde bir hayli uzun olmuştur. Ülkemiz tarihinde hakim çizgi ve özellikle 1960-71 yılları arasında çok daha somut olarak yansıyan durum budur. Bu konuda 1960-71 yıllarında bizim geliyen yön olarak koyduğumuz biçimiyle önemli ve küçümsenmeyecek adımlar atılmıştır. Ama bu ayrılık halen sürüyor. Birleşme umutları beliren alanlarda da hareketin kendiliğindenciliğinin ağır bastığı görülüyor ve bu noktada iki sapma (sol ya da sağ) hemen kendini gösteriyor. Biz bu sapsalara sürekli dikkat çekerken aydınların "sosyalizm" adına "işçi sınıfı ve diğer halk sınıf ve tabakalarının hareketleri karşısında tavır alışlarına izah etmeye çalıştık.

Geçmişte olduğu gibi şimdi de bu tehlikeye dikkat edilmesi gerekir. Sınıf hareketlerinin kendini aştığını görüpce ona tapınan aydının iki sapması. Ya bir adım ilerisinde olma anlayışıyla MİML silahı alıp önüne geçmeye çalışması, yanlış bir "öncülük" anlayışının terörizme varan eğilimi. Ya da onun içinde erime, onunla bütünleşme vb. anlayışları ile onun kuyruğuna takılması. Özünde her ikisinde kendiliğindencilik, kendiliğindencilige tapınma. Biri sağ, diğeri sol iki sapma.

Lenin Ne Yapmalıda ekonomistlerle teröristlerin kendiliğindenciligi konu sında şunları söylüyor :

"Ekonomistlerle terörcüler körü körüne tabi akıntının muhtelif katuplarına prestij ederler: ekonomistler "halis işçi hareketinin" körü körüne tabiliğine, terörcüler ise inkilapçı faaliyeti işçi hareketi ile bir bütün halinde birleştirmeyi beceremiyen veya birleştirmeye imkanları olmayın münevverlerin en coşkun hiddetinin körü körüne tabiliğine prestij ederler. Bu imkana inancını kaybeden veya buna hiç bir zaman inanmamış olan insan için hiddetine ve inkilapçı coşkunluğuna terörcülüğün başka çıkar yol bulmak hakikaten güçtür.." (Ne Yapmalı s.62)

Eskiye oranla çok daha ileri seviyede bulunan ve kitlelerin çok daha gerisinde kalan, herkesi aşan işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ve iç savaş kivilcimlerini andırırçasına tek tek yükselen taşradaki çatışmalar (halkın iki kesimi arasında, silahlı çatışmalar) karşısında ahlak vahlar. İç çekmeler. Şimdiden gözlenebilen geçmişin o ilkel haslığı, tam da böyle anlarda ortaya çıkar. Belki biraz daha farklı, fakat temelde aynı durum doğacak. Aydın (talebe) devrimciliğinin halen geçerli olduğu, en yoğun propaganda, ajitasyon ve örgütlenmenin öğrenci kesiminde sürdürüldüğü günümüzde ortam oldukça uygun. Aslında yeni bir Dev-Genç yaratmanın, onun miras yitirilmesinin sürdürülmesinin, sorunları dar gençlik gruplarına hapsetmenin, kısaca tek minderde güreşmenin ve üniverstenin kalın duvarları arasındaki küçük burjuva hayallerin altında da bu anlayışın iki biçimi yarışıyor. Bu hastalığın biricisi geçmişte "trajedi" olmuştu, bakalım ikincisi "komedi" bile olabilecektir?

dipnot: Dönemin bir zorunluluğu olarak Dev-Genç'in yükselişi ve bütün bir Türkiye sol hareketini temsil ettiği gibi. Fakat bu dönemde işçi sınıfının ekonomik mücadele ortamı olarak fakat sınıftan tümüne temsile ve politik görevlerini de (1) yönlendirerek yükseldi.

3) Sorunun Çözümü Nerededir ?

Evet ülkemizde "sosyalizmle", "işçi sınıfı hareketi"nin ayrılığı sü rüyor. Sorun bunun "bileşimini" yaratmak yaratarak "her ikisi içinde sağlam bir temel yaratmaktır. Marksizmin gelişmesi buna bağlıdır. Çünkü bu "bileşimin" yaratılması, hem 1971 de gelişen yöne ışık tutmasını, hemde 1971 in en büyük hatasının sınıftan kopuşunun, kendiliğindenciliğinin iki eğiliminden kurtuluşunu sağlayacaktır. Fakat bu sorunun çözümü nedir ve nasıl olacaktır ?

Önce, Marksizmin doğru bir yorumunun yapılması gerekmektedir. Şaplonculuğun, refeteliğin yarattığı ve marksizmin çocukluk döneminin tüm hastalıklarıyla birlikte yaşandığı günümüzde buna gerçekten ihtiyaç vardır. Bugün marksizmden ne anlıyoruz bunu açıklığa kavuşturmak gerekiyor. Herkes okuyor, fakat herkes farklı yorumluyor. Yakaladığı bir şaplonlada tüm meseleleri çözümlüyor (??). Sosyal pratikte ise, ağız en fazla laf edenler, teorisyen, eylemde en aşırı davranışlara girenlerde en iyi militan oluyor.. Marksizmi yöntem olarak kavrayıp sorunlara, olaylara buyöntemle yaklaşmak mümkün olmuyor. Ve hepsi gençlik döneminin hastalıkları olarak karşımıza çıkıyor. Hareket genç, insanlar genç, o halde sesler nasıl kalınlaşacak ?

Lenin " Ve bir memlekette sosyalist hareketi ne kadar genç olursa sosyalist olmıyan mefkureyi sağlamlaştırarak için yapı lan bütün teşebbüslere karşı yürütülen mücadele de o kadar ciddi olmalıdır." diyor.

Sınıflı toplumda hakim ideoloji olarak varlığını sürdüren Burjuva dünya görüşü ve bunun marksizme sızmaları nasıl önlenecek? Bağrında yeşeren "genç" sosyalist ideolojinin gelişip "kök salması" nasıl olacak? Evet burada karşımıza marksizmin temel ilkelerinin "ciddi" bir biçimde savunulması ve bu temel üzerinde yoğun ideolojik propaganda ve mücadelenin sürdürülmesi, ama tüm çalışmalarına buna tabi kılarak, bununla sınırlayarak değil, diğer ajitasyon ve örgütlenme faaliyetleriyle birlikte yapılması gerekiyor. Marksizmi "dogma olarak değil, eylem kılavuzu olarak almanın " önemi buradan geliyor. Ve bunu iyi kavramak gerekiyor. Çünkü marksizmi ülkemizin sonüt tarihsel koşullarına canlı bir biçimde uygulamak demek, herşeyden önce "marksizmi dogma olarak değil, eylem kılavuzu olarak " anlamak demektir.

Lenin böyle dönemlerde (içinde yaşadığımız koşullarda) "marksizmin ilkelerini " savunmanın önemine değinirken şöyle diyor :

" Ölü bir dogma, tamamlanmış, hazır, değişmez bir doktrin olmayıp canlı bir eylem kılavuzu olduğu içindir ki, marksizm sosyal yaşamkoşullarında meydana gelen ani değişiklikleri yansıtmazlık edemedi. Bu değişikliklerin sonucu olarak büyük bir parçalanma, dağılma, kargaşa ve düzensizlik görüldü, türlü türlü dalgalanmalara tanık olundu, bir sözcükle marksizm büyük bir iç bunalım geçirdi. Bu parçalanmaya karşı alınacak enerjik önlemler, marksizmin ilkelerini savunmak için çetin ve inatçı bir savaş böylece öncelik kazandı. Görevlerini formüle etmiş için marksizmden vazgeçmeyen sınıfların çok geniş tabakaları bir önceki dönemde marksizmin ilkelerini ancak bölük-pörçük bir biçimde benimsemişlerdi ; "sloganlar", taktik sorunlara yanıtlar ezberlemişler, ama bu yanıtların marksist kriterlerini anlamamışlardı. Sosyal yaşamın çeşitli alanlarında "değer yargılarının yeniden gözden geçirilmesi", marksizmin en genel ve en soyut felsefi ilkelerinin "revizyonuna" yolaçıyordu. Marksizmin ilkelerini anlamadan ve üzerinde düşünülmeden ezberlenen "sloganların" tekrarı boş ve tuntu raklı laflar etme modasının alıp yürütmesine yolaçıyordu ... " (K.Marks ve Doktrinini, L.s. 133)

Evet Lenin'in bu sözleri karşısında fazla birşey söylemeye gerek yok. Bu sözlerde biz ülkemizde marksizmin 50 yıllık geçmişini ve içinde bulunduğumuz ortamın "marksist hastalıklarını" görüyoruz. Ve bunun çözümü için de gene Lenin'e başvuruyor, şu sözleriyle bu sorunun çözümünün birinci şikkini bağlıyoruz :

"Bugün en önemli görevimiz, bunalımın derinliğini ve onunla savaşma gereğini anlamış bütün marksistler bir çatı altında toplanarak, marksizmin teorik temellerini ve ana ilkelerini, burjuva etkisinden sıyrılmayan "yol arkadaşlarının" çeşitli yönlerdeki sapmalarına karşı savunmaktır." (K. Mark ve Doktrinini, Lenin s.134) (Dipnet)

İkinci olarak, "Sosyalizmle", i"işçi sınıfı hareketinin" birbirinden ayrı ve herbirinin kendi yolu nda gelişmesine artık dur demek ve bunun "bileşimini" yaratmaktır olmalıdır. Lenin bu konuda şöyle diyor :

" Fakat sosyalizm ve işçi sınıfı hareketinin bu bileşimi her ülkede, hakim yer ve zamana koşullarına uygun olarak gelişmiştir.. Bu çok çetin bir süreçtir, bu nedenle, bu sürecin beraberinde tereddütler ve kuşku da gelmesinde şaşılacak bir şey yoktur." (Kitle İç. Parti Çal. Lenin, s.11)

Ülkemizin somut tarihsel koşullarında " hakim yer ve zaman " koşullarına uygun olarak ve gene " tarihi olarak" bu "bileşimi" yaratmanın çözümü ne olmalıdır ? Burada karşımıza "ekonomizmle ve terörizmle" mücadelenin önemi çıkıyor :

Bu da çözümün birinci aşkıından ayrılmaksızın, onun temeli üzerinde ikinci aşkıa yaklaşmak gerekiyor. Kısaca sosyalizmi aydınların tekkelerinden sınıfa ulaştırmak, sınıfta ekonomizmin batağından kurtarmak: Aydınların sınıf hareketleri karşısındaki biri sağ diğeri sol iki tapınmasına karşı mücadele etmek, dışardan bilinç götürmenin önemini ve yöntemini kavramak. Sınıfın politik ve ideolojik mücadelesini örgütlemek. Politik bilinçli ileri unsurların birliğini sağlamak. Kısaca sınıfın ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesini yönlendirmek.

Bu konuda Lenin'in Ne Yapmalı'da uzun uzadıya koyduğu ve "Sol" Komünizmde genelleştirdiği, "ekonomizm(Tredunco politika) ve "terörizmle("sol"komünizmle) mücadeleyi iyi kavramamız gerekiyor.

1971 den geliş en yönün ikincisi, proletarya ya dayanma eğiliminin, daha da geliştirilmesi ancak böyle mümkündür. Bu da ancak, 1971 genel olarak 1971 de aydınların sınıftan kopuk ama "sınıf adına, sosyalizm adına" yarattıkları hareketi sınıf temelinde oturtmakla mümkün olacaktır.

Soruna bu iki genel yaklaşım elbette kolay olmayacaktır. "Bu çok çetin süreç" nasıl girilmelidir ki, "tereddütler ve kuşku" a yer verilmesin. Şüphesiz tereddütler ve kuşku her zaman olacaktır. Her ilk anda ve ilk adımlarda daha çok ve etkili olacaktır. Bu herşeyden önce, belli bir birlik anlayışını hakim kılmakla, ortak düşünce ve davranış birliğine yönelmekle, kişisel ve küçük grup iradelerinin yerine, "sürekli ve irsi" bir iradeyi, proletaryanın iradesini temsil edecek bir iradeyi koymakla mümkün olacaktır. Ideolojik birliğin öyle, bir gecelik, bir günlük masa başı konuşmalarla sağlanamayacağı, pratikten geçen adımlarla uzun bir süreç içinde ve marksizmin temel ilkeleri ve devrimin temel meseleri üzerinde belli bir platform yaratılarak ; sağlam bir eleştiri-özeleştiri ortamı içinde karşılıklı güven, iyi niyet, kolektif anlayış, belli bir sorumluluk ve kararlılık anlayışını kolektif hareketi hakim kılınmalıdır ki, sorunun çözümü için pratik adımlar atılabilsin.

4) "Nereden Başlamalıdır" ?

Günümüz acil görevlerinin "nereden başlamalı" sorunu "hangi yolu seçmemiz sorunu değil; (Çünkü, 1971 de kalın hatlarıyla bu yol seçilmişti ve bunun pratik çabasını şimdi görebiliyoruz.) bilinen yolda, ne gibi pratik adımlar atmamız ve nasıl atacamız sorunudur." (Lenin, Neşe den Başlamalı s.1)

"Bilinen yol" dediğimiz nedir? Biz bundan, 1971 de ortaya çıkan ve 1971 e damgasını vuran hareketin yarattığı "yol ayrımı" olarak koyduğumuz çabayı ifade ediyoruz. Bu kararlı, inancılı fakat başarısız çabanın başladığı yerde kalmaması, bir iz bırakmadan yokolmaması için onu devam ettirmek gerekir. Acil görevin "işçi sınıfının politik ~~geliş~~ örgütlenmesini" yaratmak olduğu bir anda

Dipnet: Bu ise ileride ancak, serüvenine karşı yavaş bir ideolojik mücadele ile sağlanacaktır.

bu konudaki 1971 in çabası olan "yol ayrımı"ndan yola çıkmamız ve pratik adımlar atmamız gerekiyor. Şimdi "bilinen yolda ne gibi pratik adımlar atacağımız" sorununa geçmeden önce bunun önemi üzerinde biraz duralım. Rusya'da 1902 Hazırlık Komitesi Manifestosunda (Birleşme toplantısını düzenleyen komitenin bildirisi) şöyle deniyor :

"Dört yıl önce çeşitli Sosyal-Demokrat örgütler Rusyada Sosyal-Demokrat İşçi Partisi içinde birleştiler ve Parti tarafından yayınlanan "Manifesto"da ileri sürülen belirli bir örgüt planını ve genel faaliyet ilkelerini hazırlayıp çıkardılar. Maalesef bu ilk çaba başarı ile taçlandırılmadı : Proletaryanın her türlü baskı biçimlerinden ve sömür rüden kurtulması için amansız bir mücadele verecek olan birleşik ve güçlü bir sosyal -Demokrat Partiyi oluşturmak için gerekli olan unsurlar hünüz mevcut değildi.." (N.Başlamalı, Bir Yoldaşa Mektup, Devrimci Maceracılık, s.87)

Ülkemizde 1971 deneyini buna benzetebiliriz. Revizyonist p'sliğin içinden, geçmişten gelen ve kendi yaptıkları yanlışlara rağmen, "bir savaş örgütü" yaratma çabasını ve bu konudaki atılımı biliyoruz. Ve ülkemizde ilk kez Leninist kesintisiz devrim teorisi ile birlikte, bir devrim, örgütlenme ve çalışma tarzı anlayışının "genel ilkeleri ve biçimleri" oluşturulmaya çalışılmıştı. Fakat zamanın koşulları ve özellikle "savaş örgütü savaş içinde ve savaşa savaşa kurulur" anlayışı fırtınalı döneme rastlayan bu çabayı daha baştan zorlaştırmıştı. Çünkü bu konuda Lenin gene şöyle diyor :

" Bir savaş örgütünün kuru lması vepolitik ajitasyonun sürdürülmesi "devrimci ruhun zayıflığı" ne kadar yaygın olursa olsun, "sakin ve barışçı" her koşulda ve her dönemde esastır. Ayrıca, esas olarak böyle dönemlerde ve böyle koşullarda bu tür bir çalışma özellikle gereklidir; çünkü patlama ve ayaklanma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır.."

L902 Hazırlık Komitesi Manifestosu devam ediyor :

"Bunun la beraber bu başarısız çaba, bir iz bırakma dan çekip gitmedi. O günlerden sonra, bizden öncekilere kılavuzluk etmiş olan proletaryanın örgütlü siyasi partisi düşüncesi, bütün sınıf bilinçli Sosyal-Demokratların yol gösterici ilkesi ve hedefi oldu..Fakat bugün hala, dört yıl önceki örgütsüzlükle karşı karşıyayız.

Aynı zamanda, bizim üzerimize büyük, daha büyük görevler yükleniyor. Partinin ilk önderleri, işçi kütlesinin uyusuk devrimci güçlerini uyandırmak görevini üzerler ne alırlarken, biz, uyanan güçlere, doğru yönde kılavuzluk etme, bu güçlerin başında yerimizi alma ve onları yönetme gibi çok daha çapraşık bir görevle karşı karşıyayız. Her an için "bizi, çağırduğunuz yere götürünüz" çağrısını duymaya hazırlıklı olmalıyız. Eğer o an, bizi, şimdi olduğumuz gibi bölünmüş ve hareketsiz yakalarsa, bu korkunç bir şey olacaktır.." (age, s.87-88)

Evet ülkemizde 1971 de "bizden öncekilere kılavuzluk etmiş olan" proletaryanın örgütlü siyasi düşüncesi" proletaryanın en ileri unsurlarının, geçmişten ders çıkarmaya çalışan ve onun mirasının izleyicilerinin " yol gösterici ilkesi ve hedefi " olmalıdır. Her ne kadar geçmişte "işçi kütlesinin uyusuk devrimci güçlerini uyandırmak" yönünde o güçlerden koparak, yanlış bir öncülük anlayışı ile harekete geçtiler ve yenildilerse de bu onurlu bir çabaydı, ülkemiz koşullarında yigit bir atılımdı. Bu gün ise, biz gerçekten K geçmişten daha fazla " uyanan güçlere doğru yönde kılavuzluk" etme göreviyle yükümlüyük. Bu hem zor, hem de "bilinen yolda yürümenin" kolaylıklarını içermektedir. Ve tüm sorun "bizi çağırduğunuz yere götürünüz" çağrısına yapan güçlere doğru hangi pratik adımları atmamızın zorluğudur.

Manifesto devam ediyor:

Rusya'da 1902 Hazırlık Komitesi Manifestosunda (Birleşme toplantısını düzenleyen komitenin bildirisi) şöyle deniyor :

" Böylece, Rusya Sosyal-Demokrasi'si şimdi dev bir görevle, herhangi bir mahalli komitenin, ya da hatta bir bölge komitesinin çok ötesinde bir görevle karşı karşıyadır... Bu görev ancak tek bir merkezi, disiplinli ordu içinde kaynaşan Rusya'daki bütün SosyalDemokratların kolektif güçleri ile yerine getirilebilir.." (age, s.89)

Parti değil
sadece
bir...
YANLIŞ

Burada karşımıza "birlik" sorunu çıkıyor ? Yani bugünkü dağınıklık ortamında küçük gurupçuk biçiminde örgütlenmelerin bulunduğu ve çalışmalarını, dar gurup çıkarları ve dar çevrelerde faaliyetlerini sınır layanların birliği nasıl sağlanacak ? Bu birliğin ne olduğu, ne olması gerektiği ve nasıl sağlanması gerektiği konularında gene Lenin'den bir alıntıyla konunun önemini kavrayalım. Birkaç kez ilkesiz birlik çabalarının yapıldığı ve yapılabildiği ülkemizde, kimlerin birlik olması gerektiği açıklık kazanmalıdır.

Lenin Hazırlık Komitesinin Manifestosunu yorumlarken şöyle diyor: " Birleşme, Birleşik bir partinin yeniden kurulması , Rusya Sosyal Demokratlarının en acil görevleridir, derhal gerçekleştirilmesi gereken en acil görevdir. Bu görev çok zordur, çünkü, gereksindığımız devrimci düşünceli bir avuç aydının birliği değil, fakat halkın geniş bir sınıfının tümünü bağımsız bir yaşam ve mücadele için uyandıran işçi sınıfı hareketinin tüm önderlerinin birliğidir. Bize komitelerin, örgütlerin, grupların, değişen durumlarda vedeki şartlarda hareket eden vebazan Sosyal-Demokrat anaçlarına en ayrı yollardan ulaşan aydınların ve işçilerin tümü, ya da büyük çoğunluğu tarafından bilnçle ve sağlanca varılan sıkı bir ilke birliğine dayanan bir birleşme gerek. Böyle bir birleşme emirle olmaz, biraraya toplanan delegelerin alacakları kararlara da hemen gerçekleşmez. Bu sistemli olarak veyavaş yavaş hazırlanmalı ve geliş tirilmelidir, böylece genel parti kongresi gerçekleştirilmiş olana pekiştirebilir ve iyileştirebilir, başlanmış olana devam edebilir ve daha ileri, daha yaygın ve yoğun çalışma için sıkı temeli resmi olarak onay layabilir.." (age, s.91)

Evet. artık elmaların armutların iyice ayrıştığı bir ortamda, devrimin temel meselelerini ve günün acil sorunlarını gündeme getirmekten şiddetle kaçınan ; "politik propaganda, ajitasyon ve örgütlemenin alanını ve muhtevasını" üniversitenin kalın duvarları ve dar grup çıkarları sınırlayan, ve "yönetime karşı girişilen mücadele de işçi sınıfı hareketinden kopuk, teorit edilmiş gizli çevrelerin kuvvetlerini kullanmak için devrimcilere başvuran kimseleri "in kendi küçük burjuva hayallerinin yarıştığı günümüzde" bizim başlıca ve temel görevimiz, işçi sınıfının politik örgütlenmesi ve politik gelişimini kolaylaştırmak" olmalıdır.

Bu da, ancak proletaryanın en ileri unsurlarının (sınıf kökeni aranmaksızın bu ideolojiyi eylem kılavuzu olarak alan herkesin-kişi ya da grupların) birliğine ve işçi sınıfının öncü müfrezisini yaratılmasına yönelik, temel ilkeler etrafında (Devrim, örgütlenme ve çalışma tarzı) her alanda sağlam, tutarlı çabalara girmek ve pratik adımlar atmaya mümkün olacaktır. Ve bu çabada Lenin'in deyişiyle "eğer biz bütün Rus Devrimcilerinin güçleriyle, uyanık proletaryanın güçlerini, Rusya da namuslu ve hayati olan ne varsa kendisine çekecek olan tek bir parti içinde birleştirirsek ; " işte ancak o zaman Türkiyede Devrimin yolu açılmış ve gerçek hareketin yolu aydınlanmış olacaktır." Bu görevi arka plana itenler, mücadelenin her türü özel metodlarını ve diğer bütün görevlerini buna tabi kılmayı reddedenler yanlış bir yol izlemekte ve harekete ciddi zararlar vermektedirler.." (Lenin, Kitle İçinde Parti Çalışması, s.12)

III

BUGÜNKÜ GENÇLİK HAREKETİNİN YÖNÜ VE NİTELİĞİ NE OLMALIDIR ?

Somut durumdan hareketle tüm sorunlara bu perspektifle yaklaşılmalıdır. Ancak böyle bir perspektif geçnişi karanlıktan kurtaracak, geleceğe ışık tutacak ve sağlıklı atımlar atmamızı sağlayacaktır. Buraya kadar kısa ve ara başlıklarla koyduğumuz bu sorunların hemen hepsi ayrıca üzerinde durulması (ki durulacaktır) gereken sorunlar olmasına rağmen, buraya şıkıştırmaya çalışmamız, genel perspektifimizi açıklamak ve günün sorunlarına bu perspektiften hareketle yaklaşmaktır. Bu sorunlardan biz ilkin acil görevin bir parçası olarak ve öneminden dolayı, somut duruma damgasını yeniden vurmaya çalışan gençlik hareketine yaklaşmaya ve kavramaya çalışacağız : Önce kısaca konunun önemini kavramak için, somut duruma damgasını vurmaya çalışan öğrenci gençlik hareketinin niteliğini anlamaya çalışalım.

devrimin perspektifini belirleyen en önemli sorunlar da bu. Bu perspektifin ışığında. Pro. perspektifini ana hedef perspektifini tartışmalıyız.

1) Öğrenci Gençlik Nedir ?

Öğrenci gençlik hareketleri niteliği ne olursa olsun (burjuva demokrat ya da sosyalist) toplumdaki siyasal çalkalanmaların bir belirtisidir. Lenin" 1908 Rusyasında bir kitle öğrenci mücadelesinin başlaması bir siyasal belirtidir. " derken öğrencileri " Binlerce ve milyonlarca iplik , öğrenci gençliği orta ve aşağı burjuvaziye, küçük burjuva memurlara, köylülüğün belli kümelerine, ~~uluslararası vb.~~ vb. bağlar." diyor. (Gençlik Ü z.s.127)

Genel gençlik kitlesinin en aydın kesimi olan öğrenci gençlik, aydın niteliği geldiği her sınıf ve tabakanın (çok ve çeşitli sınıf ve tabakalardan gelir) eğilimlerini de politik düzeyde en iyi yansıtır. Böylece öğrenciler arasındaki gruplaşmalar da doğal olarak çok ve çeşitli olacaktır. Sınıflı toplumun bir zorunluluğudur bu. Öğrencilerin toplumun her sınıf ve tabakasından gelmeleri, aydın olmaları vb. nedenler öğrenci gençliği ideolojik ve politik eğilimlerine göre gruplaşmalara ayıracaktır.

Lenin Rusyada öğrenci gençliğin kitlesini ^{ideolojik} ~~uluslararası~~ ve politik eğilimlerine göre çeşitli kümelenmelere ayırırken (ki altı küme sayar) şöyle diyor :

" Ve gerçekten öğrencilerimiz arasında herhangi başka bir kümelenme olamazdı, çünkü onlar aydınların ~~en~~ en duyarlı kesimidir ve aydınlara bu ad tam da , bir bütün olarak toplumdaki sınıf çıkarlarının ve siyasal kümelenmelerinin gelişmesini en bilinçlice , en kararlıca ve en kusursuzca yansıttıkları ve belirttikleri için verilir..." (age, s.100)

Ülkemizde ise "toplumdaki aynı kümelenmelerin öğrenciler arasındaki zorunlu ve kaçınılmaz varlığı" olarak nasıl yansımaktadır ? Başta sosyalistler, sosyal-demokratlar, gericiler, faşistler ve ilgisizler olmak üzere 5 kümelenme görülmektedir. Bu 5 kümelenme Türkiye toplumunda sınıfsal bölünmeye 1976 larda eskiye oranla siyaset sahnesinde çok daha belirgindir. Bugün toplumun her kesinde, devletin her kurumunda; parlamentoda, partilerde, sokakta, evde okulda, kıyıda, fabrikada, köyde hülasa her yerde görülmektedir. Ve herşeyden önce öğrencilerin eğitim ve öğretim yerleri olan okullarda en ileri biçimde görülmektedir.

Ancak bu ülkemizde hemen ortaya çıkmamıştır. Lenin bu konuda şöyle diyor :

"Sınıfsal bölünme tabii ki, siyasal kümelenmenin nihai temelidir ; son tahlilde tabii ki, bu kümelenmeyi her zaman belirler. Ama bu nihai temel ancak tarihsel gelişme süreci içinde ve bu süreçte katılanların ve bu sürecin yapıcılarının bilinçli yükselirken ortaya çıkar. Bu "son tahlil"e ancak, bazen yıllar ve on yıllar süren, inatçı bir mücadele, bazen siyasal bunalımlar biçiminde fırtına gibi patlak veren, diğer zamanlarda sönen ve daha önceleri gibi, geçici olarak kesintiye uğrayan siyasal mücadeleyle varılır.." (age, s.102)

Evet ülkemizde bu tarihsel süreci daha önce üzerinde durduğumuz gibi, 1960-71 yılları arasında yaşadık. Bu süreç çok kısa olmasına rağmen, bu tarihsel dönem öylesine yoğun sınıfsal bölünmeler ve "son tahlilde" siyasal kümelenmelerin ilişki, çelişki ve çatışmalarını yarattı ki, ~~##~~ ülkemiz artık " sınıfsal bölünmenin eski ve ilkel eldeğmemişliğinden " sözedilemeyecek hale geldi. Siyasal mücadelenin en keskin biçimler aldığı fırtınalı 1971 lerde de en yüksek, en somut ifadesini buldu. Ardından bunalımlı dönemlerin ardından gelen yeni bir dönemin başlangıcı olacak, ülkemizde 1961 lerde ortaya çıkan durumun bir benzeri 1973 koşullarında yeniden ortaya çıkacak. Sonuçta hem sağın bölünmüşlüğü, hemde sol'un bölünmüşlüğü ve bunun siyaset sahnesinde yansması. Ve yeni dönemin ilişki ve çelişkilerinin insanların bilinçinde yücelişi.

Böylece ülkemizde sağda da sol'da da bölünmüşlük, her ne kadar küçük burjuva hayalleri duman gibi dağıtsa da (özellikle solda) ve hakim sınıflar bundan azami istifadenin yollarını aramaya çalışsa da Marksizm Leninizm bize bu görünümün özünü (biçimi bütün belirlediğini ve ikisi arasındaki diyalektik bağı) kavramamızı emrediyor :

⊗ Burada 5 kümelenmenin ayrı ayrı niteliği yazılmış almanca rakamla tanımlanmıştır.

Pağın ve
Çünkü sınıf zıtlıklarının iyice geliştiği kapitalist toplumda, ML "son tahlilde", sosyal gelişmeye yön veren , birbirinin zıddı, biri geleceğin sınıfı, diğeri yok olmaya mahkum başlıca iki sınıf ve iki dünya görüşünden söz ediyor.

Bir, işçi sınıfı ve onun dünya görüşü bilimsel sosyalizm.
İki, burjuvazi ve onun dünya görüşü kapitalizm..

Bunun üçüncü bir şakki yoktur. Ancak hakim olan burjuva ideolojinin sulandırılmış, bulandırılmış biçimleri veya burjuva düşüncesinin işçi sınıfı ideolojisi içine sızmış ve onu bulandırmış biçimleri olabilir. Ama bunlar hiçbir zaman üçüncü bir ideoloji değildir. Olanmasda.

" Ya burjuva ideolojisi, ya sosyalist ideoloji. Burada ikisinin ortasında bir tavır yoktur.

Çünkü insanlık hiçbir zaman "üçüncü" bir ideolojiyi yaratmamıştır, genellikle sınıf çelişkilerinin içinde boğulan bir toplumda, hiç bir zaman sınıfın dışında veya sınıflar üstünde duran bir ideoloji olamaz.

İşte bundan dolayı, sosyalist ideolojiyi her türlü küçümsemek , ondan her türlü uzaklaşmak aynı zamanda burjuva ideolojisini güçlendirmek demektir.." (Ne Yapmalı s.33)

İşte yukarıda saydığımız öğrenci gençlik kesiminde yansıyan kümelenmelerin sınıfsal özünde, bu iki sınıfın çatışması ve eğilimlerinin yansımaları vardır. O halde yukarıda saydığımız 5 kümelenmeden ~~birisi~~ biri olan sosyalistler, burada işçi sınıfının ideolojisini ve onun eğilimlerini temsil ettiklerine göre, neden sol'da bir okadar bölünme ve kümelenmeler vardır? Bunu sosyalist gençliği inceleyerek çözmeye çalışalım.

2) Sosyalist Gençlik :

Öğrenci kesimde, genel olarak her sınıf ve tabakadan gelmekle birlikte, sosyalistleşmeye eğilim daha çok küçük ve orta burjuva kökenden gelenler çoğunluktadır.

kişiliğinden
Sosyalist öğrenciler, işçi sınıfının ideolojisini benimsedikleri ve onu sınıf pusulası yaptıkları ölçüde, kendi sınıf pisliklerinden arınmaya, sınıfın bir unsuru olmaya yönelmektedirler. Bu noktada sosyalist öğrenciler arasında kümelenmeler ortaya çıkmaktadır. Yani bölünmelerin temelinde sosyalizmi kavramalarında (benimsemelerinde değil aydın ve kişiliğinden gelen zaatlardan turtulduğu ve geldiği sınıfın ve sınıflı toplumun pisliklerinden arındığı ölçüde, gerçek harekete yaklaşırlar. ~~herkesin sosyalistler olarak hareket etmesi~~ hareket etmeleri. Fakat hemen belirtelimki öğrencilerin sosyalistleşmesini hiçbir zaman Türkiye sol hareketinin gelişmesinden ve şimdiki seviyesinden ayrı göremeyiz. Çünkü sınıfsal öz yanında, temelde öğrenciler arasındaki bölünmeleri Türkiye sol hareketinin içindeki ayrılıkların , bölünmelerin, bir yansımalarını vermektedirler. Halen aydınlar seviyesini aşamayan bir sosyalizm anlayışı işçi hareketiyle daha önce bahsettiğimiz ayrılığı; tam da bu noktada hareketin seviyesini ve gerçek hareketten sapmaların doğuşu ve gelişimini ortaya çıkarıyor. Bu durum gençlikte (okumuş) en belirgin hal almakta ve öğrenci gençlik hareketiyle de gerçek ifadesini bulmaktadır. Geçen dönemde ~~ve~~ belki dönemin bir gerçeği olarak talebe devrimciliği olarak tecrit edilen hareket, bugün de aynı tehlikeyle yüzyüze.

Burada sosyalist gençliği de kendi içinde ikiye ayırmak mümkündür.

Yanlış
Bir, belli bir proleterleşme sürecine giren , kişiliğiyle ve hareket içindeki davranışlarıyla işçi sınıfı hareketinin bir unsuru olmaya çalışanlar.

İki, Sosyalist gençlik hareketi içinde bulunup, okulu ve kişiliğinden gelen yönleri ağır basan, geçici katılması sözkonusu olan, törörcü veya pasif unsurlar.

Bu genelleme elbette belirleyici değildir. Çünkü sosyalist gençlik hareketi sürekli yenilenen, değişen, gelişen bir harekettir.

Fırtınalı bir dönemden henüz yeni çıkmamıza ve Türkiye "sol" hareketi amip gibi bölünmelere vb. uğradığı ve bunun gençlikte çok daha sonut olarak yandığı bir durumda, öğrenci gençliğin eylemleri durmuyor, hergün yeni boyutlar kazanıyor. Öğrencinin büyük kitlesi gene sosyalizmden yana, gene hakim sınıfların gözü öğrenci gençlikte, üstüne oyunlar tezgahlamaya çalışıyor. O halde neden öğrenci gençliğin en büyük kesimi sosyalizmden yanadır ?

Çünkü öğrenci gençliği;

- Aydın niteliği ile toplumdaki herhangi bir dengesizliği, sınıf ilişkisi ve çatışmalarını sezebilmesi,
- Sınıf mücadelelerinden en fazla etkilenebilir olması,
- Sosyal bilimlerle olan teması, düzene midesinden bağlı olmaması,
- Sosyalist düşüncenin bilimselliği, hayatın gerçeklerine uygunluğu gibi nedenlerle büyük çoğunluğu sosyalizmi benimsemekte ve sosyalizmi kavradığı ve onu "eylem klavuzu olarak aldığı" ölçüde de pratiğe geçmektedir.

3) Sosyalist gençliğin Zaafı ve Eğilimleri :

Fakat burada karşımıza, öğrenci gençlik sosyalizmi nasıl kavriyor sorusu çıkıyor ? Bunu ülkemiz koşullarında ve pratiğinden çıkardığımız deneylerden şöyle koyabiliriz :

Öğrenci gençlik yukarıda saydığımız nedenlerden dolayı sosyalist ideolojiyi kolay ve çabuk benimsiyor. Öğrencinin akademik, demokratik ve ekonomik medenlerle başlayan "okulcu" hareketi hemen siyasal bir niteliğe bürünüyor. Sorunlarının ülke sorunlarından soyutlanamayacağını hemen anlıyor. Demokratik hak ve özgürlüklerini rahatça kullanamayan öğrenci, karşıtı içinde hemen baskı ve törörü karşısında buluyor. Düzene olan tepkisi biliniyor. Sosyalistlerin tutarlı ve cesaretli mücadeleleri ve işçi sınıfının mücadelesi ise onu etkiliyor. Pratikte en ileri davranışlara kısa zamanda girebiliyor. Fakat bütünlüklü bir dünya görüşünü kavramaya yönelik bir çabaya giremiyor. Sınıf pisliklerinden arınması kolay olmuyor. Sınıf kökeninden ve kişiliğinden gelen zaaf-larla eğilimleri sürekli ağır basıyor. Kendi tabii çevresinin ve aydın niteliğinin bunda çok payı vardır. Çünkü sosyalizmi öğrenciler hep okulların içinde ve çevresinde sürdürdükçe ve faaliyetlerini bununla sınırladıkça, "okulcu" yanı ağır basıyor ve sınıftan kopu klüğünün acısını çekiyor. Tabii ki bunda öğrencileri iyi yönetemeyen Türkiye sol hareketinin dağınıklığı ve seviyesinin etkileri de vardır. Ama herşeye sağmen öğrenci gençlik genel bazı zaafı ve eğilimleri taşıyor :

Bunu aydın niteliğinden ve kişiliğinden gelen zaafı ve eğilimler olarak iki noktada alabiliriz ;

Bir, aydın niteliğinden gelen zaafı ve eğilimleri :

-Aydın olması (çalışan gençlikten birinci farkı, okumuşluğu) entelektüel hava, gevezelik, bilgiçlik gibi eğilimleri geliştiriyor. Eğitim sürecinde olması, eğitiminde idealizmin ağır basması, yükselme olanaklarının açık olması, bireyciliği ve kaypaklığı geliştiriyor. Bu da kendini özelleştirmesine kadar varıyor.

- Çalışmaması (üretimde bulunmaması, çalışan gençlikten ikinci farkı) onun sorumsuzluğuna ve aylaklığına neden olurken, metanet, dayanıklılık ve fedakarlık gibi preleter hasletlerinin gelişmesini önüyor.

Bu iki eğilim ve zaafı toplumda aydınların genel fonksiyonlarını görememesine ve sınıftan kopuşuna neden oluyor.

İki, kişiliğinden gelen zaafı ve eğilimleri :

- Genç olması, heyecanlı, sabırsız ve atak davranışlara sevk ediyor. Kişiliğinin henüz oluşmaması, sürekli bir arayış içinde olması, daha da önemlisi idealist olması vb. çabuk etkileniyor, ya mükemmeliyetçiliği arıyor, ya da karamsarlığa düşüyor.

- Tecrübesizliği ise, kararsız ve antibaksızlığa neden oluyor.

Bu iki eğilim ve zaafı da, düzenle ilişkilerini koparamamasına ve ilişkilerine yeni biçimler verememesine, atılğanlığıyla da

düzene olan tepkisinin

ekonomik - demokratik

siyasal

sürekli terör cü yanını geliştiriyor.

Bütün eğilimler ve zaaf lar onun proleterleşme sürecine girmesini engelliyor. Geldiği sınıfın pisliklerin hep içinde taşıyor. Sosyalizmi hep o dar kendi küçük burjuva dünyasına hapsedmenin uğrasına giriyor. Proleterleşme sürecinde ise küçük burjuva eğilimleri ve hayalleri ağır basıyor. İdealizmden kurtulamıyor. Diyalektiği mekanoik kavrayış ve yorumlayış hakim oluyor. Şekilcilik geliyor, sorunları tek yanlı kavrayışıyla, ağacı görüyor ormanı göremiyor, ya da tersini yapıyor. Bu da kendini abartmasına, özelleştirmesine yol açıyor. "Hareket herşeydir, Nihai hedef ise hiç bir şey." (Karl Berntein) Berntein'in bu revizyonist mantığı çoğu kez ha kim oluyor. Sosyalizmin nihai hedefini, hareketin yarın ki geleceğini ve hedefini görememenin ve güncel olayların kuyruğuna takılarak, modern toplumun yoğun çelişki ve çatışmalarının içinde "yalpalamanın" sonucuna götürüyor. Böylece otoriteden kaçıyor. Sınıf hareketine tabi olmaktan ürüyor, yanaşmıyor. Ya da küçümüyor. Teoriye gerekli önemi vermiyor. Yolunu kendi pratiğinin güncel ilişkilerinde el yordamıyla buluyor. Sınıfı ve sınıf mücadelesinin özünü kavrayamıyor. Sınıf mücadelesi kabarcığında kendini ya onun soluna (genellikle) yada sağına atıyor. İşte en belirgin sapmalar burada ortaya çıkıyor.

Ya "sol" heyecanlı, sabırsız atılımlar. Sınıfın dışında, sınıf adına, sınıfın öncülüğü iddiaları ile her seferinde gerçeğin sağlam duvarlarına çarpıp duman gibi dağılan hayaller.

Ya da sağ, kendine güvensizlik, kararsızlık, pasifizm, ve popülizmin ağır basması. Kitleye gitme, kitleyle kaynaşma, bütünleşme vb. hayallerle onun kuyruğuna takılma eğilimi.

Her ikisi de kendiliğindencilik. Kendiliğindencilğe tapınma. Üstelik bu iki eğilimin de geçici olması. İlk yıllar başlayan heyecan, ş evk, atılmanlık giderek (hareketin keskinleşip sınıf yanının ağır basması ile) kararsızlığa, yılmınlığa ve düzenle bütünleşmeye, "davayı in- kara" kadar varan eğilimlerin hakim olması ve ardından aynı işin tekrarı. İşte küçük burjuva devrimciliğinin kaosu. Fakat bu kaosun her tekrarı " gerçek hareketin her biri adımı bir düzine programdan daha önemlidir" (Marks) ilkesini doğrularcasına, gençliğin ayrıştığını, yeni kümelenmelerin ortaya çıktığını ve ileri unsurların bilinçlerinin daha da yükselerek proleterleşmeye sağlam adımlar attığını görüyoruz. Bu yüzden bir iki de olsa, gençlik hareketinin geçiciliği bakımından doğaldır. Zira gençlik hareketine her yıl yüzlerce genç katılır, yüzlercesi ayrılır, sürekli fire vererek geride çok az ileri unsur " gerçek hareketin bir neferi olarak" kalır. (Dignot)

Elbette bütün bunlar, öğrenci gençlik hareketinin her dönemde ve her yerde böyle olduğu ve olacağı anlamına gelmez. Bu durum aslında genel olarak, henüz güçlü bir proletarya hareketinin yaratılmadığı ve aydınlar seviyesinde süren Türkiye sol hareketinin genel zaaf ları ve eğilimlerinin gençlikte yansımalarıdır. Ve onun bir göstergesi olmaya devam etmektedir. Bunun düzelmesi ise, pek tabii dir ki , Türkiye sol hareketinin toparlanması ve birliğinin sağlanması ile yaratılacak merkezi bir organizasyonun bilinçli iradesinin hakim olmasıyla , gençliğin doğru biçimde yönlendirilmesinde yatıyor.

4) Öğrenci Gençliği Doğru Biçimde Yönlendirmenin Önemi Nereden Geliyor ?

Aslında önce, genel olarak gençlik kitlesinin (öğrenci, işçi, köylü gençliğinin) doğru biçimde yönlendirilmesinin önemi üzerinde durarak öğrenci gençliğe eğilmeliyiz, fakat bunu sonraya bırakarak, öğrenci gençlikten başlıyoruz. Çünkü , ülkemizde halen gençlik deyince öğrenci gençlik ve gençlik hareketi anlaşılmalıdır. ve hareketli

Bunu kısaca ve genel olarak öğrenci gençliğin ve hareketinin niteliği açısından iki noktada toplayabiliriz.

1) Bildiğimiz gibi öğrenci gençlik hareketi toplumdaki siyasal çalkalanmanın bir belirtisi olarak, düzeni sarsıyor, ~~çirkinlikler~~ gedikler açıyor ve iktidarları yıpratıyor, iktidarların korkulu rüyası oluyor.

Dignot : Burada öğrenci gençliği biraz "acımız" eleştirilere bazenler çek alırdı. Fakat bu zamanlarda "çirkinlikler" gençliğin "delikanlılığını" yapmıyoruz. Ve hiç bir zamanında "acımız" söz

Lenin 1902 Şubatında şöyle diyor :

"Genel öğrenci karışıklıklarının böylesine kısa bir aradan sonra tekrarı şimdiki sistemin siyasal iflasının bir belirtisi'dir. Üç yıldır üniversiteler olagan hayata dönemedi, derseler arada sırada yapıyor, devlet makinasının dişlilerinden biri işkemiyor ve bir süre boğa döndükten sonra , uzun bir dönem tekrar duruyor.." (Gençlik Üz.s.87)

Ülkemizde ise sene başından (öğretim yılı başından) beri dersler yapılamıyor, boykotlar, işgaller, ve gün geçmez ki bir öğrenci faşist saldırıları ve polis baskınlarında ölmesin. Şu anda bütün üniversiteler ve yüksek okulların çoğu kapalı. Üniversitelerimizde süren çalışmaların ülkemizde "tüm devrimin, sınıf ilişkilerine ve çelişkilerine " özgü bir biçimini görmek mümkün. Hükümet çaresizliğini ve kendi temsil ettiği ha kim sınıfların çıkarlarını daha iyi korumanın bilinciyle baskı, terör ve şiddetini giderek artıran yeni yöntemler uygulamaya çalışıyor. Sıköyentim getirmeye , gelişen ekonomik ve politik krizi halk kitlelerinin gözünden gizlemeye çalışıyor.

Öğrenci hareketinin bu niteliği sözkonusu olduğu zaman, ortaya iki tehlike çıkıyor :

Bir yandan, hakim sınıfların tepkisini ve nefretini üstüne çekip üstüne oynanan oyu nları yoğunlaştırıyor. Burjuvazinin bütün fraksiyonları onu politik şem siyesi altına almaya ve iktidar mücadelelerine alet etmeye sevk ediyor. Özellikle tekelci burjuvazinin bir kesimi gençliğin bir kesimini direkt olarak kendi varucu gücü haline getirmek için, örgütleyip, yönlendirmeye çalışırken, faşizm özlemlerini dile getiriyor ve hızla faş ist bir düzenin tırmanışına giriyor. Tekelci burjuvazinin "akıllı dostları" ve burjuvazinin orta ve küçük tabakalarının özlemlerini birlikte ve "tarihi " olarak dile getirmeye çalışan "sosyal-Demokrasi"de "sosyal barış" teraneleriyle gençliği altakmanın, onu kendi kuyruğuna takmanın hayalleri ile " burjuva demokrasinin sözde şampiyonluğunu" yapıyor. Anti-faşist, anti emperyalist mücadelenin öncüsü olan ~~genç~~ öğrenci gençlik, kendi rotasından çıkarılmaya çalışılıyor.

Öte yandan, Sol'un örgütsüzlüğü, bölünmüşlüğü vb. nedenler, öğrenci gençlik hareketine müdahalesini ve doğru biçimde yönlendirebilmesini önüyor. Öğrencinin eylem birliği sağlanamıyor. Sol'un içinde bulunduğu ilişkiler, çelişkiler en yoğun biçimde yansıyor. İdeolojik mücadeleler pratik mücadelelere dönüşüyor. Genel olarak "sol" gençlikten ürüyor. Çünkü , öğrenci hareketi bütün bir Türkiye 'sol' ~~xxxxxxx~~ nda herkesi aşılıyor. Sınıf hareketinden önde gidiyor. Ekonomizmin batağındaki sınıf hareketiyle bütünleşemiyor. Solun seviyesi buna tutarlı bir çözüm bulamıyor. Ve gençlik hareketini karşı "sol"da iki hakim çizgi ve tavır ortaya çıkıyor :

Biri, öğrenci hareketinin alçalıp-yükselişi karşındaki "barometrik" anlayış. Halen aydınları seviyesinde ve öğrencilikle ilişkilerini sürdüren çeşitli grup, grupçuk liderlerinin sürdürdüğü devrimcilik ~~öğren~~ hareketiyle çalışmalarını sınırlarken, öğrenci hareketinin alçalıp-yükselişi ni hareketinin "barometresi olarak" alması doğaldır. Troçkist bir anlayış olan bu eğilim geçmişte de vardı , şimdi de geçmişe tapınarak sürüyor. Bu kesim, böylece öğrenci gençlik hareketine tapınırken, onun "dalkavukluğunu" yapıp, bütün umudunu ona bağlayıp, faaliyetini onunla sınırlıyor.

Diğeri, bir kesim ise, ondan korkuyor, ona yanaşmıyor ve hemen anarşistlikle vb. suçluyor. Gençliği kendi revizyonist ve pasifist batağına çekip ya "radikal" cuntaların "zinde" gücü yapmak, ya da "ileri-ci-devrimci" bürokrak-teknokrat tipler yapıp, burjuvazinin "kulları" haline getirmek istiyorlar. Öğrenciyi siyasal faaliyetten alıkoyan, onları "okulcu" faaliyetle sınırlıyan bu anlayış, "sosyal-demokrasinin" sosyal barış anlayışından hiçbir farkı yoktur. Aman faşizm gelir kıpırdamayın, "Halkımız faşizmi yenecek güçtedir" siz karışmayın anlayışlarının geçmişte acısını onlar değil, gene gençlik çekti. Bu kesimde, gençliğin mücadelesini hedefinden ~~ya~~ çıkarıp, burjuvazinin ve emperyalizmin oyunlarına alet etmek isteyen ve tam da onun isteği biçimde gençliğe yaklaşan "eski ve yeni kampus Maoçu"ları da vardır.

Sonuçta her iki eğilimde gençlik hareketinin ve gençliğin geri-

einde kalıyor. Birinin onun kalkınma sürecini yaparken, diğerinin onun kalkınması. Ve her iki anlayışta gençliğe nasıl yaklaşacaklarını bilmiyorlar.

Ve üstelik öğrenci gençlik hareketinin bu genel durumu çeşitli 'temel' görüşlere kaynaklık ediyor. Ama özünde her zaman iki sapmayı temsil ediyor bu tavırlar. Sağ ve "sol" sapmalar. "Öğrencinin oynaması gereken özgül siyasal rolü" (Lenin) anlayamayan devrimcilerin çaresizliğinin bir belirtisi oluyor.

Burada aslında, "sol"un barometrik anlayışı hakim sınıflarda var (zaten olması da doğal değilmi?) ve bunu bu anlayışa daha uygun olarak yapıyorlar. Onlar kendi sınıf çıkarılarını korumanın bir aracı haline getirerek, Türkiye "sol"un gelişmesini ve örgütlenmesini bilinçli olarak önüyorlar. Dünya da ve Türkiye de, özellikle bizim gibi ülkelerde bunun çok somut örnekleri vardır. Yunanistan, Güney Kore, Tayland, ve tüm Güney Amerika ülkelerinde periyodik olarak tekrarlanan oyunlar. Emperyalizmin devrevi krizlerinin yoğunlaştığı zamanlarda, kendini iktidar değişiklikleriyle yenileyen emperyalizmin çuntasal oyunları ve öğrencilerin bu oyunlara alet edilmesi. "sağ gösterip, sağdan vur!" an emperyalizm ve cuntalara alet olan, onun kuyruğuna takılan "barışçıl, geçiş, "kahramanları ile, öğrencileri devrimin "öncüsü" olarak gören Troçkist ve fokocu, partiler, gruplar vb.. Ve amaç ve sonuç hep aynı. Emperyalizmin ve müttefikleri hakim sınıfların "toplumdaki siyasal çalkalanmanın bir belirtisi olarak "yükselen öğrenci hareketini, rotasından, çığırından çıkarıp ve bunu neden gösterip, gelişen "sol" harekete kendi oyun kuralları içinde periyodik darbeler vurmak, gelişen kitle hareketlerine gözdağı vermek onu pasifize etmek. Devrimciliği hep talebe devrimciliği olarak tecrit etmek, üniversitenin kalın duvarları arasına hapsederek kendi oyununu oynamak. Tabii ki, bunu tek yanlı olarak değil. Elindeki bütün araç ve gereçleri kullanarak. Ve özellikle gençliğin bir kesimini de örgütleyerek, onlara açık destek olarak, belli bir denge yaratarak (faşistler), "sol"da da "tohumlama" vb. gibi pasifikasyon yöntemleri uygulayarak..

2) Herşeyden önce bu nedenlerle öğrenci gençliğin doğru bir biçimde yönlendirilmesi gereği ortaya çıkıyor.

2) Gene bildiğimiz gibi, öğrenci gençlik eğitim sürecindeki aydınlardır. Bunlarında, sosyalist ideolojiyi benimseyen ve kavrama yoluna giren en ileri unsurları (sosyalist gençler) bu ideolojiyi benimseyen kavradığı ve özümlediği ölçüde (davranışları da buna uygunsa) "sosyalist aydın, işçi sınıfı aydını" sıfatına hak kazanır. Sosyalist aydınlar ise "dışardan bilinç götürmenin başlıca unsuru"durlar. (Lenin) Bu bilinç götürme salt işçi sınıfına değil, aynı zamanda halkın tüm kesimlerine ve öğrencileri de içine alır.

Lenin şöyle diyor : "Biz, devrimci şiarlarımızı ilkin okuma çevrelerine, sonra işçi kitleleri arasına, sonra sokaklara, sonra barikalara taşıyarak devrimden önce yıllar ve on yıllarca çalışmaya yetenekliyiz.." (Gençlik üzerine, s.128)

Evet ikinci olarak gençliği doğru biçimde yönlendirmenin önemi, genç öğrenci gençliğin bu öneminin kavranmasında ortaya çıkar.

Lenin "aydınlardan dışardan bilinç götürmenin başlıca unsuru" olmalıdır, derken sosyalist öğrencilerin de bu konudaki önemi üzerinde ayrıca durur. ~~(XXXXXXXXXXXX)XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Öğrencilerin (sosyalist) proletaryanın partisinin öncülüğünde sürdürülecek propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerinde, "iyi bir propagandist olabileceğini" söyler. İşçilerin iyi bir ajitator, iyi bir teşkilatçı olabileceğini fakat iyi bir propagandist olmalarının çok zor olduğunu söyleyen Lenin öğrencileri propaganda faaliyetlerinde kullanmanın gereğinden ve öneminin üzerinde durur. Tabii ki, bu üç işin hepsini birden ancak profesyonel devrimciler yapabilir. (Ne Yapmalı ?)

Fakat bu çalışmalar ve öğrenci gençlerin bu çalışmalara katılmaması, bir öğrenci gençlik örgütü ve çevresinde, "öncü savaşçı rolü oynayabilecek yalnız ileri nazariyeyi rehber tutan bir parti" öncülüğünde yapılabilir. Öğrenci gençler bu görevi bağlı olacağı bir merkeze ve anın acil görevleri doğrultusunda, hem okul çevresinde, hemde diğer alanlarda yürütecektir. A ma herşeyden önce bu, üniversitenin kalın duvarlarına hapsedilmekle, sokağa taşınmakla, halka ve sınıfa gitmekle mümkün olacaktır.

Devrimci, o güne kadar profesyonel devrimci değildi. Okulda devrimci değildi.

Öğrencilerin her birinin de görevi var. Öğrencilerin her birinin de görevi var.

Burada, sosyalist gençliğe" dışardan bilinç götürmenin başlıca un - suru "olma genel görevi çerçevesinde, bu genele yönelik başlıca çabasını iki noktada özetleyebiliriz. Buna aynı zamanda günümüz gençliğinin acil görevleri de diyebiliriz :

Birinci olarak, öğrenci gençliğin akademik, demokratik-ekonomik taleplerinden hareketle, bu hareketlere bilinçli ifadeler vermek ve sosyalist ideolojinin gençlik arasında yayılmasını temin için yoğun propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetlerinin sürdürülmesi. Öğrencinin kendi talepleri uğruna giriştiği her hareketin en önünde ve ona bilinçli ifadeler vermek üzere sosyalist gençler hazır olmalıdır. Gençlik kitlesini işçi sınıfının ideolojisinin eylem kılavuzluğu içinde yönlendirilmesi ancak böyle mümkündür. Bu amaçla faaliyet gençliğin tüm kitle örgütleri içinde, okul içinde ve okul dışında sürdürülmelidir.

İkinci olarak, Dönemin gelişen proleter hareketiyle belli bir uyum sağlanması gerekir. Bu hareketin kesinkes bir unsuru, bir parçası olacak ve işçi, köylü ve aydın gençliği bünyesinde barındıracak ve işçi - köylü gençliğin giderek sayıca da ağır basacağı gençlik birlikleri örgütlemek.

İşte günün acil görevinin bir parçası ve öğrenci gençliğin "dışardan bilinç götürme" faaliyetinin başlıca iki çabası bu olmalıdır. Bunu Lenin'in şu sözleriyle pekişterelim :

" Şimdi de, ilkin ve öncelikle anın görevini oluşturan ve onsuz düzenleşik eylem hakkındaki tüm konuşmanın boş sözler olacağı şeyi örgütlemeye, yani devrimci parolaları için kitleler arasında her yerde siyasal ajitasyon yürütülen güçlü bir proleter örgütünü inşa görevine yetenekli olmalıyız. Ü üniversite kümelerimizin de uğraşması gereken, kendi öğrenci alanlarında bu örgüt görevidir, somüt harekete dayalı bu ajitasyondur.

Proletarya geride kalan olmayacaktır. O ziyafet konuşmalarında yasal birliklerde, üniversite duvarları içinde, temesili kurumların kürsülerinde üstünlüğü çokca burjuva demokratlarına kaptırır. Kitlelerin ciddi ve büyük devrimci mücadelesinde üstünlüğü asla kaptırmaz ve kaptırmayacaktır.." (Gençlik Üz.s.128)

Yalnız burada karşımıza şöyle bir soru çıkıyor? Bütün bu faaliyetleri kimler yapacak? Evet biz bunu önerirken, sosyalist gençliğe sesleniyoruz. Demokratik gençlik hareketiyle sosyalist gençlik hareketini birbirine karıştırmadan, birbiriyle ilişkilerini de hesaba katarak düşünüyoruz. Zaaflarıyla, eğilimleriyle gördüğümüz sosyalist gençlik hareketi ancak gerçek proleter hareketin bir parçası, bir unsuru olduğu ölçüde, niteliğine uygun görevlerini yapabilir. Ve bunlar bugün öğrenci gençlik hareketi içinde kendine "sosyalist", "Markaist-Leninist" diyebilen unsurlardır. Bu görevleri onlar yapacak. Onlara sesleniyoruz :

Kendine "sosyalist" diyebilen öğrenci, sosyalist aydındır. İşçi sınıfı aydınıdır. İşçi sınıfı aydını ise, proleteryanın ideolojisini ve kavradığı ve onu eylem kılavuzu olarak aldığı ölçüde de tavır almak zorundadır. Artık bundan böyle sosyalist harekette sınıf tavrı ağır basmaktadır. Ya işçi sınıfı hareketi, ya da burjuva hareketinin yanında tavır almak zorundadır. Kendine ML diyen herkes hızla proleterleşme sürecine girmelidir gönüllü olarak girmelidir. Bu da ancak sağlam bir düşünce ve davranış birliğine girmekle; kendi sınıf pisliklerinden arınmakla, proleteryanın ideolojisi ile sâlahlanmakla ve onu eylem kılavuzu olarak almakla mümkündür ve bu uğurda pratik çabalara girmekle mümkündür. Burada Mao'nun devrimci aydınlar konusunda ve aydın devrimciliğinin ölçüsü konusunda şu sözlerini hatırlamakla çıkarmamalıyız :

" Son tahlilde, devrimci aydınlar ile devrimci olmayan veya karşı devrimci aydınları birbirinden ayıran sınır, işçi ve köylülerle bütünleşmek isteyip istemedikleri ve gerçekten bu yönde davranıp davranmadıkları ile belirlenir.

Burada benim görüşüme göre tek geçerli olan ölçütü koyuyorum. Gençliğin devrimci olduğunu nasıl saptayabiliriz, bunu nasıl bilebiliriz ? Yalnızca bir ölçüt olabilir, o da onun geniş işçi ve köylü kitleleriyle bütünleşmek isteyip, istemediği veya bunu uygulayıp uygulamadığıdır. Eğer istiyorsa ve bu yönde çalışıyorsa o bir devrimcidir..

Görevlerin
özelliklerini

Ana soru: parti defekt
Görevlerini
bu soruya yanıt

asıl klan
mülkiyet

sesleniyoruz

(Çözümler)

..gerçek bir Marksist olup olmadığını saptarken yalnızca onun geniş işçi ve köylü kitleleriyle nasıl bir ilişki içinde olduğunu bilmek yeterlidir, böylece onun gerçek niteliğini anlayabiliriz. Bu tek ölçütür, başka ölçüt de yoktur.." (Gençlik Hareketinin Yönelişi, s,19, Ayama D ergisi)

Bu noktada, önce, kendine ML diyen herkes kendini bir merkeze bağlamalı, onunla ilişkilere girmeli, onun disiplinine uymalıdır. Bu hiçbir zaman öğrenci gençlik örgütü veya dar çevresi olmamalıdır. Tekkecilik grupçuluk, tarafsızlık, bekleyicilik, kariyerizm, küçük hesapçılık vb. gibi hareketin en belirgin, en gerici, en oportünist küçük burjuva davranışlarıdır. Bunlardan arınmalı ve kıyasıya mücadele etmelidir.

İkinci olarak, artık kendini bir gençlik hareketinin unsuru değil, ML hareketin bir neferi, bir unsuru gibi görmeye ve onun gerektirdiği davranışlara girmeli ve her an gençlik hareketinden kopmaya hazır olmalıdır.

Bunun başka biçimi yoktur. Mao'nun koyduğu marksist ölçüte ancak böyle varılabilir. "Geniş işçi ve köylülerle" sağlam bağlar kurmanın ve bunu geliştirmenin yolu buradan geçer. Fakat burada elbette gençlik hareketi içinde kalanlarda bulunacaktır. Orada da öğrenci kitleleriyle geniş ve sağlam bağlar kurup, bütünü bir parçası olarak onu geliştiren unsur olacaktır. Fakat devrimciliği salt öğrenci gençlik hareketin deki yeri ile gören ve çalışmalarını onunla sınırlayan nice ML geçinen "aydın devrimcileri" harekete geçici katılmalarını daha ne kadar gizlecekler ?

Öğrenci gençlik hareketine her yıl yüzlerce genç katılır, ama bunun çok büyük bölümünün geçici katılması sözkonusudur. Fırtınalı dönemler gelip geçtiğinde yok olurlar. Düzenle bütünleşirler. Burada sınıf tavrı belirleyicidir. Öğrenci devrimciliği her zaman gelip geçici olabilir. Burada sosyalist aydınları veya öğrencileri küçümsediğimiz anlaşılmamasın ? Biz esas, aydınların proleterleşme sürecine girmesinin ve proleterleşmesinin öyle sanıldığı kolay olmadığını vurgulamaya çalışıyoruz. Her önüne gelen kendine ML derse ve onun gerektirdiği davranışa girmezse, ML in ölçüsünü anlamak da bizim hakkımızdır. Bunun zararlarını biz geçmişte yaşadık. Artık kendine ML diyenler, ya bunun gerektirdiği davranışlara girerler, ya da ML'yi gerçek ML'ye bırakmalıdır. (Dipnot)

Proleterleşme sürecine girerken "Dev-Genç zamanındaki profesyonel devrimcilik "olarak hakim olan" lümpen devrimciliğine" dikkat. Gerçi bu biraz da dönemin gereği olarak "okulları bırakan ya da bırakmaya hazır yüzlerce genç" doğru biçimde yönlendirmekten yoksun bir Türki-sol hareketinin içindeki bulunduğu durumdan kaynaklanmıştı. Ama aynı eğilimlerin günümüzde de sürdüğü bir gerçek. Her ne kadar eskisi kadar okullarını bırakmaya hazır yüzlerce genç yoksa da. Çünkü bugün hem öğrenciliği, hem de devrimciliği sürdürme eğilimi ağır basıyor. Faşist terörün etkisiyle zorunlu olarak okulları bırakma sözkonusu. Ama bu unsurları "Leninin dediği gibi, "okulları kapadılar, ama gençliği sokaka ve sınıfa gönderdiler" şeklindeki sürece sokmak gerekir. Son olarak, öğrenci gençlikteki bu ML kolay ML lik anlayışı ile mücadele edilmelidir. Çünkü yakın geçmişte gördüğümüz gibi, kendine ML diyen nice sosyalist gençin 71'lerin fırtınalı döneminde, sınıfsal tavır alışın ağır basmasıyla teslimiyetçiliğin ve davayı inkara kadar vatan eğilimlerinin altında bu anlayış yatıyordu. Hapisha nelerde ve mahkemelerde çok az insan onurunu koruyabilmiş, ML mi savunabilmiş tir. Bir kez daha böyle dönemler gelip geçtiğinde, "ML değilim, olma yolundayım" demek için, haddimizi bilelim ve ML mi doğru biçimde kavrayalım.

5) Gençliğin Örgütlenmesi Sorunu :

Soruna yakın geçmişimizdeki ve günümüzdeki öneminden dolayı öğrenci gençlikten başlayarak yaklaşmaya başlamıştık. Şimdi sorunun genel çözümüne geçelim. Yani gençlik deyince tüm gençlik kitlesini anlayıp kavrayarak (öğrenci, işçi ve köylü gençliğinin) devrimde oynayacağı özgül siyasal role ve örgütlenmesinin önemine yaklaşmaya çalışalım :

Dipnot: Elbette ML. kimseyi tekelinde seçilmez. Fakat bunun bir ölçüsü vardır. Birim yığın olarak bir hareketin haddini bilmesi ve hareket hareketin bir neferi olmaya çalışmasıdır.

Güçlüğü devrimlerde önemli bir güç yapan nedir ve gençler neden devrimci olurlar ? Burada ülkenin tüm gençliğini ve özellikle işçi, köylü ve öğrenci gençliği birlikte düşünerek bu sorunun cevabını vermeye çalışalım.

İlkin, doğal yasalar gereği gelecek gençliktir gündir. Bir ülkede gençliğin durumu ile ülkenin geleceği birbirine bağlıdır. Bugünün genç güçleri yarının kurucuları olacaklardır. Lenin Engels'in Konut Sorunu'ndan şu sözlerini aktararak :

"Bizim Partimizde devrimci partide gençliğin başat olması doğal değildir? Biz geleceğin partisiyiz ve gelecek gençliğindir. Biz bir yenilikçiler partisiyiz ve yenilikçileri en isteklice izleyen ve her zaman gençliktir. Biz eski çürümüşlüğü karşı özünü-feda eden bir mücadele yürüten partiyiz ve gençlik özünü-feda eden bir mücadeleye girişmekte her zaman en öndedir." (Engels) Lenin şöyle devam eder :

"Hayır, "yorgun" otuzluk ihtiyarları, "akıllanmış" devrimcileri ve sosyal-demokrasi den örnekleri toplamayı Kadet'lere bırakalım. Biz her zaman ileri sınıfın gençliğinin bir partisi olacağız!"

İkincisi, yalnız gelecek değil, bu gün içinde gençliğin önemi büyüktür. Gençlik enerjik ve sağlamdır. Henüz büyük aile görevleri yüklenmemiştir ve düzenle bütünleşmemiştir, düzenin asgari pisliklerini görebilmektedir.

"Daha burjuva ideolojisi ve ahlakıyla sıkı bir bağlantısı yoktur. Bunun için kolay etkilenebilir ve idealizm; büyük bir kuvvetle kendini gösterir. Delikanlılık yaşının özelliği, kahramanlık, yenilik, güzellik ve mutluluk gibi ideal yaşantıları kuvvetle arzulamaktadır. Bu yaşta gençin adalet, namus ve onur duyguları kuvvetle gelişmiş bulunmaktadır. Gençliğin bu özellikleri ve emelleri, kapitalizmin kaba gerçekliğiyle karşılaşır ve çarpışırlar. Bu gerçeklikte mutluluk yerine açlık ve sefalet, adalet yerine, yalan ve sömürü, kahramanlık yerine esnaflık ve korkaklık, yenilik yerine kaşarlaşmış bir bürokratism ve yobazlık vardır." (B.D.G.H.T.s, 300)

Gençlik ise ideallerinin aynasında daha mükemmel ve daha adaletli bir toplum düzeni yolundaki devrimcilerin kararlı, yiğit mücadelesini görmektedir. Ve bundan en fazla etkilenmektedir.

Dünyanın ve Türkiye'nin pratiği göstermektedir ki, genel gençlik kitlesinin daima büyük çoğunluğu ilerici-devrimci bir nitelik göstermekte, tercihini sosyalizmden yana yapmaktadır. Yukarıda kısaca saydığımız doğal yetenekleriyle de gençliği devrimlerde önemli bir güç yapmaktadır. Ama salt bu doğal yetenekler yeterli değildir. Çünkü burjuvazide gençliğin bu rolünü görmek ve kendi sınıf savaşında tüm araçlarla onu kazanmaya çalışmaktadır. Takihte tek tük de olsa burjuvazinin etkisine kapılan ve onun bir aracı durumuna gelen gençliğin devrime büyük zararlar verdiği görülmüştür. Gençliğin önemini bu nedenlerle iyi bilmek ve ona göre çalışmak gerekmektedir.

Lenin bunun önemine şöyle değiniyor :

"Bize genç güçler gerek. Ben, ele alınacak kişiler yok demek cesaretini gösterenlerin anında kurşuna dizilmesinden yanayım. Rusya da kişiler alay alaydır. Bütün yapmamız gereken, gençleri, onlardan korkmadan, dah çok ve cesurca, daha cesurca ve çok ve gene daha çok ve gene daha cesurca kaydetmektir. Bu bir savaş zamanıdır. Bütün mücadelenin sonucunu; öğrenciler ve daha da çok genç işçiler, belirleyecektir. (altını biz çizdik) Tüm eski karakterizim, rütbe saygısı, vb. alışkanlıklarını defedin... Biz müthiş bir hızla, devrimci girişkenliği olan herkesi birleştirmeli ve işe bağlatmalıyız. Onların eğitimsizliğinden korkmayın, tecrübesizliklerinden ve gelişimsizliklerinden titremeyin..." (Gençlik Üz.s.140)

Evet gençliği "onlardan korkmadan, daha cesurca ve daha çok" örgütlemek. Bu nasıl olacak. "Bütün mücadelenin sonucunu" belirleyecek bu çok önemli "taze güçleri" nasıl örgütlemeliyiz ki, devrimde kendi olumlu rolünü oynayabilsin. "Tarih gençliğin, proletaryanın devrimci savaşında, kendi olumlu rolünü oynayabilmesi için, onun, Komünist Partisinin yönetimi altında örgütlenmesini ve eğitilmesini gerektirdiğini öğretiyor." (age, s.301) Fakat ülkemizde henüz güçlü bir proletarya

Gençler

partisinin bulunmadığı, fakat acil görevin bunun oluşturulmasını gerektirdiği ve gençlik hareketinin sadece öğrenci gençlik hareketi olarak anlaşılması ve onunda üniversitenin kalın duvarları arasına hapsediği ülkemizde çok daha önem kazanan gençliğin örgütlenmesi ve yönetilmesi nasıl olmalıdır ?

Artık ülkemizde gençlik hareketi deyince, salt öğrenci gençliği anlaşılmamalıdır. Geçmişe, bir tarihsel döneme zorunlu olarak damgasını vuran öğrenci gençlik hareketi bir kez daha tekrarlanmamalıdır. Gençlik örgütlenmelidir, ama öğrenci, işçi ve köylü gençliğinin birlikte gerçek gençlik hareketi (sosyalist gençlik hareketi) yaratılmalı ve "yeni dönemin, yeni görevleri" içerisinde geleceğe damgasını vurmalıdır.

Lenin öğrenci gençlik hareketini hiçbir zaman başlıbaşına, tek başına kendine özgü vb. (elbette işçi köylü gençliğinden farklı ve önemli yanları var.) bir anlayışla almıyor. Troçkiçilerin "barometrik" ve "avangardlık" anlayışlarıyla mücadele ediyor. Öğrenci gençlik hareketini her zaman Rus sosyal-demokrat hareketi içinde, onun uzuntası, onun bir kolu vb. anlayışla alıyor. Hele genç işçi ve köylü örgütlerinin kuruluşu ile, öğrenci gençlik kesin olarak daha ikincil duruma geçiyor. Ve zaten doğru ve gerekli olan da o değil mi?

Öğrenciler işçilerin, işçiler öğrencilerin yardımına gidiyorlar. (190 Lenin birbirlerine yardıma çağırıyor. Karşılık etkileşim var. Öylesine bir diyalog kuruluyor ki, işçi sınıfı hareketine doğru öğrenci hareketinin gelişimi sözkonusu.

Lenin 1901 de "öğrenciler işçilerin yardımına geldiler, işçiler de öğrencilerin yardımına gelmelidirler.." (Gençlik Üz.s.77) derken, 1898 yıllarına sosyalist gençlik hareketinin dile getiriyordu. Ne Yapmalı da bu dönemin liderlerinin 30 yaşını geçmeyen öğrenci ve aydınlar olduğunu söylerken, aydınların dışardan bilinç götürme fonksiyonlarına ve daha sonra da yukarıda sözünü ettiğimiz ~~aydınların~~ öğrenci hareketi ile işçi sınıfı hareketinin birliğinin önemine değiniyordu. Fakat artık 1901 de işçileri öğrencilerin yardımına çağırır ve işçilere "onlar daha önce size geldiler" sizde onların yardımına gitmelisiniz der. Ve "öğrencilerin yardımına gitmeyen sosyal-demokrat işçiler ~~aydınların~~ sosyal-demokrat değildir." der. Yani durum tersine dönmüştür. Öğrenciler ilk ve önemli siyasal rolü oynamışlardır. Artık oynamaları gereken özgül siyasal rolü, proletarya hareketinin bir parçası olarak oynamak ve ona tabi olmak üzere devrim hareketinde yerlerini almak zorundadırlar. (Dipnet)

Türkiye de sorun genel olarak budur. Fakat ülkemizin somut koşulları da gelişecek bir süreçtir. Devrimci hareketin somut durumundan hareketle bu sürece gireceğimiz açıktır. Halen ülkemizde, sosyalizmle işçi hareketinin ayrılığı sürmektedir. Üstelik sosyalizm, genellikle genç aydınların (öğrencilerin) seviyesindedir, işçi sınıfı hareketi ise ekonomistlerin batağındadır. Her ikisi arasındaki ayrılık olanca hızıyla gelişmekte ve revizyonistler tarafından arasındaki ilişki derinleştirilmeye çalışılmaktadır. Bu ayrılığın arasındaki çelişkileri gidermek, ikisinin "bileşimi" ni sağlamak nasıl olacaktır ? Daha önce değindiğimiz bu konuya bir kez daha değinelim.

Her ülkede öğrenci gençlik hareketinin kendi başına ve işçi-köylü gençlik kitlesinin dışında geliştiği dönemler olmuştur. Ve hatta bir döneme (ülkemizde ~~bu dönem~~ olduğu gibi) damgasını varmuştur. Ama ne zaman ki, önce yukarıdaki bileşim yaratılmış veya bu bileşimi yaratma sürecine girilerek, proletaryanın merkezi organizasyonu yaratılabilmiş ve bunun öncülüğünde ve yönlendiriliciliğinde gençlik devrimdeki olumlu rolünü oynamak üzere örgütlenebilmiştir.

Gene devrim yapan her ülkede olduğu gibi, devrim ancak işçi-köylü gençliğin örgütlenmesi ile gelişebilmiştir. Ve bu sorun devrimin temel meselesinden biri olmuştur. Devrimin geleceği ile gençliğin örgütlenmesi yakından ilgili olmuştur.

Bu itibarla biz genel perspektifimiz doğrultusunda ve acil görevin bir parçası olarak öğrenci, işçi ve köylü gençliğin birlikte örgütlenmesi için Gençlik Birliği öneriyoruz.

Dipnet: Herkesi avarlamak, burada işçi hareketinin kurucularına bakılmadan deniyoruz. Dışardan bilinç götürmenin ve sınıfın gençliğini örgütlenmenin başka usullerini deniyoruz. Tabii proleter devrimci hareketin bir parçası, usuller olarak bunu yapabiliriz.

Proletaryanın iradesini temsil eden merkezi bir organizasyonun (gerçek bir savaş örgütünün) oluşturulmasına ve bu konu da birleşebilen "namuslu ve hayati" ne varsa bu örgüt çatısı altında toplanmaya yönelik çabalara girerken, Gençlik Birliğinin örgütlendirilmesi ve yönetim biçimi de bu çabalara ve anlayışa uygun olacaktır.

Bu ara da ulusal soruna ilişkin olarak "savaş örgütü"nin ve gençlik Birliğinin örgütlenmesinde kesinlikle Türk ve Kürt proleter devrimcilerinin ve her iki ulustan öğrenci, işçi ve köylü gençliğinin birlikte ve aynı örgütler çatısı altında karşılıklı güven ve iyi niyet anlayışı ile "ortak örgütlenme ve ortak mücadele" den yana olduğumuz hemen belirtelim. Bunun dışındaki tüm görüşler milliyetçi burjuva güven milliyetçi görüşlerdir. Ötün ideolojik mücadelesinin önemli bir parçasını oluşturmaktadır.

Gençlik Birliğinin niteliği nedir ?

Lenin Gençlik Birliklerinin ana hedefini şöyle koyuyor " Tabii ki, gençlik birliklerinin ana hedefi öz-egitim ve belirli ve bütünlüklü sosyalist bir görüş biçimlendirmektir. Ama gençlik birlikleri pratik çalışmada yürütüyorlar.. " Demekki Gençlik Birliklerinin önce "özeğitimini" yapması için "bütünlüklü bir sosyalist" görüş biçimlendirmesi gerekir. Gençliğin muazzam ideolojik seviyesinin düşüklüğü düşünülürse bu çok daha önem kazanmaktadır. Gençlik birliği rastgele ve el yordamıyla devrim yolunda yürümek yerine, önce belirli bir ideolojik ve politik görüş doğrultusunda pratik çalışmalar sürdürebilir.

Bu da ancak, "Gençlik Birliği, kitlelerin örgütlenmesine yakındır. Partinin delaysız denetimi altında Birlik, gençlerin devrim yapmak için eğitilmelerini ve örgütlenmelerini sağlar. Gençlerin girişecekleri en önemli eylemlerin doğru düzenlenmesi için Birliğin çalışmalarında partinin çizgisi temel olmalıdır... Gençliğin delaysız denetimi gençlik kesiminin tümüyle Birlikte örgütlenmesini gerektirir.. " (Le Duan, Vietnam Sosyalist Devrimi, s.189)

Yani gençliğin tümünün birlikte örgütlenmesi ve gençlerin devrim yapmak için eğitilmeleri ve örgütlenmeleri için, partinin çizgisinin temel alınmasını gerektirir. Fakat burada Lenin'in söylediği gençlik birliklerinin bağımsızlığı ilkesine aykırı olduğu sonucu çıkarılmamalıdır.

Lenin " .. bu nedenle biz kesinlikle Gençlik Birliğinin örgütsel bağımsızlığından yanayız. Yalnızca oportünistler böylece bağımsızlıktan korktukları için değil konunun tabiatının ta kendisi nedeniyle. Çünkü onların kesin bağımsızlığı olmazsa, aralarından iyi sosyalistler yetiştirmeyi ya da kendilerini sosyalizmi ileri götürmeye hazırlamayı basaracaklardır. Biz Gençlik Birliklerinin kesin bağımsızlığından yanayız ama hatalarını yoldaşça eleştirmekte kesin özgürlükten yanayız! Gençliğe dalkavukluk etmemeliyiz." (Gençlik Üz.s.200) İkinci enternasyonal oportünistlerinin gençliği kendi emellerine alet etmelerini ve onun dalkavukluğunu yapmalarını eleştiren Lenin Gençlik Birliklerinin " gençliğin zorunlu olarak babalarından başka yolda ve başka biçimlerde " sosyalizme gideceklerini söyleyerek bu bağımsızlığı önerirken, aynı zamanda "eleş tiri özgürlüğünden" de yana olduğunu söyler. Bu eleştiri özgürlüğü nedir ? Le Duan partinin delaysız denetiminden söz ederken herhalde kesin bağımsızlığı kastetmiyor. Ve gene aynı şekilde, "Gençlik Birliğinin, " Parti ideolojisini kabul etmiş ve Parti programını gerçekleştirmek uğrunda savaş maktadır.. Aynı zamanda gençlik birliği, Partinin yedek gücüdür.. " (BGHT, s.302-303) şeklinde Bulgaristan Komünist Partisinin yorumu da bunu kastetmiyordu. Çünkü Le Duan " Birliğin örgütlenme ve yönetime Demokratik Merkezîyetçiliği egemen kılma " gerektiğinden söz etmektedir. Böylece herhalde dolaylı da olsa delaysız da olsa kesin bir örgütsel bağımsızlığı gerektirmez. Ama herşeye rağmen bir denetim gereklidir. Çünkü bizim önerdiğimiz gençlik birliği proleter özlü bir örgüt olacaktır. Demokratik kitle örgütü, kooperatif, kültür, meslek birlikleri vb. örgütlerin yapısı ve ilişkileriyle ilgisi yoktur. Partinin yedek gücü, rezervi, partiye en yakın parti kadrolarının temel gücü, ve partinin kitlelerle bağının başlıca unsuru olacak bir örgütlenmedir.

" Gençlik Birliği, bir sâyasi örgüt değildir. Sınıfsal bakımdan işçi, köylü ve öğrenci gençliğin kitle örgütüdür. Lenin bu birliğin, emekçi gençliğin çoğunu içine alması gerektiğini belirtiyordu. Fakat kurulduğu bakımından işçi ve köylü gençliğin örgütü olan bu birlik, sınıfsal özü açısından proletarya örgütünün bir parçasıdır. Sınıfsal yapısı (bileşimi) sorunuyla, sınıfsal aslı(özü) sorununu karıştırmamalıdır. Aynı zamanda birliğin ~~ıttık~~ işçi-köylü bileşimiyle, proleter aslı(özü) arasında uzlaşmaz bir zıtlık olduğu da düşünülmemelidir.." (BGHT.s.302)

Elbette böyle bir örgüt yaratmak kolay olmayacaktır. Bu ancak proletaryanın en ilerisunurlarının birliğinin sağlanması ile yaratılacak, merkezi organizasyon çabaları ile birlikte ve herşeyden önce kolektif bir anlayışla sağlanabilecektir. "Merkezi bir güç ve büyük bir devrimci irade olmaksızın zafer kazanılmaz. Devrimin gelişmesi, kolektif ruhun zaferinin yarattığı bir şeydir." (Le Duan, VSD.s.104) İlk hedef budur. Fakat biz ülkemizde proletaryanın merkezi organizasyonunun oluşturulma çabalarından, gençlik birliğinin örgütlenmesini ayrı düşünmüyoruz. Çünkü bugün proletaryanın ileri unsuru olarak "namuslu ve hayatî" ne varsa hepsi gençtir, genç aydındır ve öğrencilikle de ilişkileri ş u ya da bu şekilde sürmektedir. Çalışmalarını da genel olarak öğrenci gençlik içinde sınırlamışlardır. Bu nedenlerle hem "partileşme" hem de "Gençlik Birliği" örgütlenmelerinin birlikte sürdürülmesi kolaydır ve gereklidir de. Sorun bunları bir araya getirebilmektir.

Ancak bu sa ğlandıktan sonra, "Partinin yönetimi altında gençler yığınlarının devrimci hareketinin öncü müfrezesi olacaklardır. Öncü diye nitelene ler ideolojiyi devrimci bilinç ve mücadeleciliğe uygulayabilmelidir. Eğer gençler ideolojilerini ve devrimci ruhlarını yığınlara götüremezlerse, öncü rollerini başaramazlar." (Le Duan VSD s.106)

"Devrimde öncü rol oynamak için sadece gelişmiş bir sosyalist bilinç yeterli değildir, bu nun yanında disiplin ruhu, iyi bir emekçi iradesi, günlük görevlerin ve araştırmaların tamamlanması da gereklidir..Eğer gençler yeterli bir örgütlenme ve disiplin bilincine sahip olmazsa, dar örgütlenme çemberini kırıp, onun yerine daha bilimsel ve rasyonel örgütlenmeyi koymaya başamazlar... Öncülük görevi gökten inmez, o uzun bir gençlik mücadelesinin sonucudur ve gençlerin kendi eğitimlerini ve çalışmalarını daha büyük bir güçle sürdürmelerini gerektirir.. (Le Duan, VSD s.107)

İşte Vietnam devriminden çıkan zengin deneylerin ML gençliğe notları. 1930 parti komiteleri ve sorumlularının 18-21 yaş arasında gençlerden oluştuğu ve Kuzeyde devrim boyunca en zor en ağır en şerefli görevlerin bu yaştaki gençlere yüklendiği Vietnam Devriminin bize öğrettikleri. 1925 de Devrimci Gençlik Birliğini Kuran ve sonrada 1930 larda Hincin Komünist Partisi haline döndüğü HO Amcanın yaptığı gibi Dev-Genç'ten "namuslu ve hayatî" ne kalmışsa (genel olarak Dev-Genç hareketi Vietnam Devrimci Gençlik Birliğine benzer) onları Yeni Dev-Gençler yaratmak için değil, anın görevi olan "savaş örgütü" nü yaratmak üzere görev başına çağırıyoruz. Yaşam -baş, bakmadan, tüm taze güçlere, sorumlulukla, bilinçle, ML rehber olarak devrimin öncü müfrezesini ve gençliği örgütlemek üzere birliğe çağırıyoruz. 2

Önce ~~ay~~ pratikte, eylem birliğinden ~~ya~~ başlayıp gelişecek olan bu çaba, soyut eylem birliği öneren tekkelerin değil Leninin şu sözlerinde gerçeğini bulan eylemin birliği için olmalıdır.

" Öyleyse, yapılacak ilk iş "konular" ın, amaç-dizililerinden ve programların açık, belirli, kesin, iyi-düşünümlü bir sınırlanmasını sağlamak ve sonra, inanç ve toplumsal tabiat gereği birlikte yürüye-bilecek güçleri birleştirmek, ~~ama~~ ancak üzerinde görüş-birliği beklenilecek eylem için birleştirmektir.." (Gençlik Üz.s.131)

Evet Sosyalist Gençlik Birliği tüm gençlik kesiminin öğrenci, işçi ve köylü(Türk-Kürt her iki ulustan) birlikte örgütlenmelerini gerektirir.

Yönetimi partileşme çabalarına uygun olarak ve bu anlayışla belli bir denetim altında, demokratik merkezîyetçiliği hakim kılmaya çalışır.

Gençlik birliğinin amacı kasaca, " tüm gençleri devrim yapmak için eğitir ve ~~ya~~ örgütlenmelerini " sağlar.

YANUS
AYRIDIR
ayrılma
gençlik için
konu tuşu
olun 4
incelenecek
??

Burada partileşme çabaları ve partinin çizgisi temeldir. Tüm çalışması ve eylemleri bu temel üzerinde sürdürür. Politikasına uygun olarak, tüm demokratik güçlerle ve örgütlerle işbirliği, güçbirliği ve dayanışma içine girer.

Birlik üyelerine ve bütün gençliğe, ideolojiyi, parti çizgisini birliğin genel ödevlerini anlatabilecek olan bir merkezi yayın organı çıkarır.

Birlik her koşulda kalıcı olmak zorundadır. Örgütlenmesi ve faaliyeti değişebilecek her duruma ve koşula uyabilme biçiminde olması gerekir.

Ancak böyle bir örgütlenme ile :

1) Anti-faşist, anti-emperyalist ilkede birliğini sağlayabilir ve gençliği bu mücadelenin öncüsü durumuna yükseltebilir.

2) Öğrenci gençliğin akademik, demokratik ve ekonomik taleplerini yönlendirerek, geniş kitle tabanı yaratılabilir, büyük sokak gösterileri yapılabilir, her patlamaya politik muhteva kazandırılabilir.

Ancak böyle, faşistler, gericiler, sosyal demokratlar tecrit edilebilir. Sosyalist gençler her gençlik hareketinin en önünde, en aktif en ileri tavır alabilir ve ona bilinçli ifadeler verebilir.

Ancak böyle, öğrenci hareketinin proleter devrimci hareketin bir unsuru haline getirmeye yönelik sosyalist ideolojinin gençlik arasında benimsenmesi ve kavranması yolunda yoğun propaganda, ajitasyon ve örgütlenme faaliyetleri sürdürülebilir.

3) Sosyalist genç dışardan bilinç götürmenin bir unsuru olabilir. Öğrencileri proleterleşme sürecine sokabilir ve ancak böyle üniversitenin kalın duvarları aşılabilir sokağa taşılabilir, halka ve sınıfa gidilebilir. Terörizmle mücadele edilebilir.

4) Ancak böyle işçi sınıfı gençliği örgütlenebilir. Onların ekonomik ve demokratik taleplerinden hareketle, propaganda, ajitasyon ve örgütlenmenin sürdürülmesi ve sınıfın her hareketine bilinçli ifadeler verilmesi mümkündür. Ancak böyle ekonomizmle mücadele edilebilir ve çağın en korkunç sömürüsü altında inleyen gencecik insan (çiraklar) geleceğin politik bilinçli işçileri olarak eğtinebilir ve örgütlenebilir.

5) Ancak böyle işçi sınıfının en yakın müttefiki köylülüğün gençliğinin ekonomik, demokratik talepleri yönlendirilebilir, sosyalist ideolojinin köylü gençler arasında yayılması sağlanabilir. Ancak böyle, devrimin temel ittifaki olan işçi-köylü ittifakının fiili ve ideolojik bağları kurulabilir.

6) Ancak böyle her ekonomik ve demokratik kitle örgütlerinde işçi sınıfının çıkarları ve ideolojisi temsil edilebilir, savunulabilir.

7) Ancak böyle, her türlü provakasyona en açık olan gençlik hareketinin uyanıklığı sağlanabilir. Hemen her yeredepusuda yatan, Mit, Cia, Cuntalar vb. örgüt ve grupların gençliğin heyecanından, tecrübesizliğinden, zaaflarından istifadenin yollarını arayıp, ve onu dikkatle izleyip onu elinden geldiğinde provake etme çabaları açığa çıkarılabilir ve önlenir. Bu konudaki dikkatli tavır ve tutarlılık Türkiye sol hareketinin güvencesi olacaktır.

8) İdeolojik eğitim ancak böyle yapılabilir. Teori düşmanlığı, lumpen eğilimler, ayrın gevezeliği, sektarizm vb. çeşitli eğilimlerle ve hastalıklarla mücadele edilebilir. Ve ancak böyle oportünizm ve revizyonizmle mücadele edilebilir, proletaryanın ideolojisi ML ile silahlanabilir.

Vakuum
notu!

faşist!